

***

Už při vjezdu do vsi Viola zahlédla první vinné sklípky. Doposud je vídala pouze v televizi nebo časopisech, a tak přibrzdila, aby se pokochala jejich typickým půvabem. Některé zjevně sloužily pouze k výrobě či prezentaci vína, jiné nabízely také prostor pro bydlení nebo alespoň přespání. Většina z nich působila úpravně a stylový ráz podtrhovaly dekorace v podobě sudů, keramiky anebo kovových ozdob. Sklepní ulička byla zkrátka kouzelná a Viola se nemohla se dočkat dědova sklípku... vlastně teď už svého. Navigace ukazovala, že co nevidět dorazí na místo. Věděla, že budova je v katastru zanesena pod číslem dvě stě třicet, a právě zahlédla dvě stě dvojku. Už tak jela krokem, ale ještě rychlost snížila.

Minula vesele žluté stavení s okny ozdobenými truhlíky, v nichž bujely barevné muškáty. Hned za ním se úzká ulička zalomila doprava a na displeji naskočila cílová vlajka. Stočila pohled k omšelému sklípku po své levici a v první chvíli si pomyslela, že jí šálí zrak. Dokonce jí poklesla brada.

Málem pokračovala dál, ale v poslední chvíli uviděla plechovou cedulku, na níž i přes rezavé mapy rozpoznala tři číslice: 230. Je tedy opravdu v cíli. Zabrzdila spíš ze setrvačnosti, a jelikož zapoměla na spojku, motor škytl a zhasl. Bylo jí to jedno. Jako opášená vystoupila a položila loket na střechu auta - nutně potřebovala nějakou oporu. Po přehlídce více či méně našperkovaných domků vypadal tenhle trestuhodně zanedbaný. Okrová fasáda začala místy prskat a dřevěné okenice byly sluncem vyšisované do holubičí šedi stejně jako oblouková vrata s nalomeným kováním. Podobně zašle vypadal i vstup po jejich pravé straně a okna v patře. Ta pokrývala vrstva prachu, díky níž bylo sklo matné a tmavé. Na několika místech visely pavučiny jako prapory.

Pod chatrnou pergolou trůnila zohýbaná kovová židle bez sedáku, přičemž samo zastřešení doslova řvalo, aby ho někdo opravil. Nebo možná spíš rovnou shodil a spálil. Violu na okamžik napadlo, že vydatné plameny by prospěly celé téhle budově. Skoro se jí ani nechtělo jít dovnitř.

A tak jen stála a zírala. Její sen o krásném domku s řádkou dubových sudů v romantickém sklepě zmizel jako pára nad hrncem. Realita byla natolik odlišná od toho, na co se připravovala, že ztratila řeč a snad i sluch.

Když se za jejími zády ozval čísi hlas, vnímala ho jen jako kulisu – vůbec mu nevěnovala pozornost. Až ve chvíli, kdy ji cizí muž oslovil podruhé, zareagovala pootočením hlavy. Z očí jí přitom nezmizel otupělý výraz spící panny.

„Dobrý den! Sháníte někoho, slečno?“ V rozevřených vratech protějščího sklípku stál asi padesátiletý chlapík v zelených montérkách a kostkované košili.

„Ne...“ hlesla, a teprve pak si uvědomila, jak nezdvořile se chová. „Dobrý den,“ dodala rychle.

„Tak ste zabloudila?“ Oprášil si ruce o kalhoty a zamířil k ní, přičemž jukl na espézetku jejího auta. „Jedete k nám na výlet?“

Otevřela ústa jako ryba na suchu, a potom zavrtěla hlavou. „Ne,“ zopakovala s pocitem, že musí vypadat dost hloupě.

„Já su nějaký Nováček,“ napřáhl k ní rozevřenou dlaň. Jeho okrouhlý, dohněda opálený obličej rozsvítil úsměv a v koutcích modrých očí se poskládaly vějířky sympatických vrásek. „Znám tu všechny, kdybyste třeba potřebovala poradit s cestou nebo tak. Chcete si koupit víno?“

Užuž měla na jazyku další ‚ne‘, ale na poslední chvíli to slůvko spolkla. Místo toho přijala nabízenou ruku a potřásla s ní. „Těší mě. Víno nepotřebuju, díky...“

„Aha,“ loupł po ní zvědavým pohledem. „A něco jiného?“

„Vy tady bydlíte?“ odpověděla otázkou a mrkla ke sklepu, z něhož se vynořil. Měl o podlaží víc než ten, který zdělila, ale půdorysně se mu podobal. To však bylo všechno, co stavby spojovalo. Omítka té protější svítla bělobou a kovové i dřevěné prvky vypadaly čerstvě natřené. Posezení pod baldachýnem z barevných růžiček a révy působilo domácky: doslova lákalo k příjemnému odpočinku se sklenkou něčeho dobrého.

„Jo, mám tu vinařství. Takový malý, rodinný,“ přikývl. „Dal bych vám něčeho okošťovat,“ zadíval se na její auto. „Ale asi budete ještě řídit. Nebo ne?“

Ohlédla se k dědovu sklepu a bezděčným pohybem zabouchla dveře od vozu. „Nebudu,“ zavrtěla hlavou. „Jak to tak vypadá, dneska jsem dojela. A děkuju za nabídku, ale víno ochutnám raději jindy. Žijete tady dlouho?“ zeptala se pak.

„Tož, už to bude čtrnáct let,“ pokýval hlavou. „Proč?“

„Tak to budete znát starého pana Mikulce, že?“ vyhrkla, aniž odpověděla na jeho dotaz.

„To víte, že jo! Jožka byl nějaký vinař! Ten vínu rozuměl jako málokdo. Vždycky sem se s ním radil, když sem si v něčem nebyl jistý. Škoda ho, velká. Před pár měsíci umřel. Hledala ste ho?“

„To ne. Spíš jeho sklep,“ upřesnila.

„Tož ste ho našla, je to tenhle. Ale od Jožkové smrti se o ňho nikdo nestará. Syn mu umřel už dávno a jinou rodinu tu neměl - proto taky takhle zchátral. Víno Jožka ještě dělal, ale na víc už sám nestačil. Měl holt roky. Pořád tvrdil, že takhle dožije - a taky že jo. Kdoví, co s tím teď bude,“ zhodnotil Nováček s neveselým výrazem domek.

„No, to by mě taky zajímalo,“ zamumlala. „Promiňte, nepředstavila jsem se. Já jsem jeho vnučka. Viola Exnerová...“

„Pražáčka?“ I přes otazník to bylo konstatování.

Viole přišla na jazyk jízlivá otázka, jestli snad její původ považuje za nakažlivou chorobu, ale naštěstí z ní nevypadla. „Přesně tak,“ přikývla pouze. Nakonec, Nováček se choval příjemně, a odkud pochází, musel poznat nejen z poznávací značky mercedesu, ale i jejího přízvuku.

„Tož to už chápů! On Jožka - jako váš děda - totiž mluvil o tom, že má v Praze vnučku. Chtěl vám tu všechno nechat.“ Pár okamžiků studoval její obličej a pak pokýval hlavou.

„Pravda, máte jeho oči. A to žijete celý život v Praze? Jožka říkal, že ste se narodila tu, u nás...“

„Ano. Ale vlastně jsem dědu vůbec neznala. Odstěhovaly jsme se s mámou, když jsem byla ještě hrozně malá. Hned, co umřel můj táta.“

„A teď ste zpátky,“ přimhouřil Nováček víčka, takže brvy téměř zastínily jeho duhovky.

„Co s tím ale budete dělat?“ mávl paží směrem ke sklepu. „Chcete to prodat?“

„Myslela jsem... že ne, ale teď nevím. Jenže je otázka, jestli by to v tomhle stavu vůbec někdo koupil. Ta barabizna je na spadnutí.“

„No, tak barák navenek není nic moc, to je pravda. Ale nenechte se mýlit. Sklep dole je velkej, aji lisovna. A vinohrady, ty měl Jožka nádherný! Na nejlepších svazích, a pěstoval samý úžasný odrůdy. Dělal opravdu pěkný vína. Ten jeho dornfelder... a vlašák! Anebo müllerka! Jeho víno si lidi jenom chválili. Taky za ně na soutěžích dostal spoustu medailí. Víte slečno, vinařství nedělá jenom upravenej sklípek. To je úplně o něčem jiným. Musíte to dělat srdíčkem ...“

Při řeči používal výrazná gesta a jeho oči rozsvítily emoce, které vyjadřovaly ryzí vášeň a zápal. I přes rozčarování ho Viola nechala mluvit a zaujatě poslouchala. Nováček ještě chvíli hovořil, než mu došlo, že vede monolog. Rozpačitě se zasmál. „Já jak se rozpovídám o víně, tož nevím, kdy skončit. Ale vy teď máte jiný myšlenky, co?“

„Mluvíte moc hezky, ale je fakt, že mě zaskočilo, co jsem tady našla. Myslela jsem, že to bude...“ krátce se zamyslela, „...jiné,“ pozvedl pak v bezradném gestu paže.

„Běžte se podívat do dědových vinic. To vám spraví náladu,“ poradil jí.

„Romane?“ vykoukla v tu chvíli ze dveří černovlasá žena. „Dobrý den!“ mrkla krátce na Violu a hned se očima vrátila k Nováčkovi. „Prosím tě, pojd' mi pomoci s těmi kartony. Potřebuju je naložit.“

„Hned, Věrko!“ houkl, a jakmile brunetka zmizela, obrátil se k Viole. „Jestli nevíte, kde je najít, nakreslím vám plánek. Není to daleko.“

„Mám nějaké mapy, ale nemůžu říct, že bych se v nich vyznala. Dá se do toho vinohradu zajet autem?“

Stočil pochybovačný pohled k mercedesu s nízkým podvozkem. „S tímhle bych se tam nepouštěl. Radši si udělejte procházku. Podívejte, když půjdete pořád rovně touhle cestou...“ začal s vysvětlováním. Z kapsy při tom vytáhl malý zápisník a poznačil Viole trasu.

„Zvládnete to tam do půl hodinky. Vinohrad ale nebude v kondici, na to vás upozorňuju předem. Nikdo o ňho nepečuje, a vinice tím strašně trpí. Postarali bysme se o to, jenže to víte, všichni máme svoji práci. Na dědovo nemáme čas, a ten holt vinohrad potřebuje. Musíte se o ňho starat celej rok, abyste měla na podzim úrodu. A to není zdaleka vyhráno! Můžou vás o ňu připravit špačci nebo počasí... Stát se může cokoli.“

Pak mávl rukou. „No, tím vás nebudu zatěžovat, aspoň teď ne. Však bude na vás, jak s tím vším naložíte. Ale upřímně, su na vás docela zvědavěj. Nevím, jestli si s vinicí poradíte. O výrobě vína asi nevíte vůbec nic... že?“

Přestože by ráda odsekla něco řízného, odpustila si to. Měl totiž stoprocentní pravdu. Uchýlila se k jedinému slovu: „Bohužel.“

„Tož byste o tom prodeji měla popřemýšlet. Kupci se určitě najdou,“ mínil rozšafně. „Pro člověka, co se v tý práci nevyzná, to není. Musel by se vám o to postarat vinohradník, a toho je třeba zaplatit. A taky...“ Vtom se ve vratech znovu objevila Věrka, tentokrát už s poněkud netrpělivým výrazem.

„Tak kde jsi?“ přerušila Nováčka rozladěně.

„Už jdu!“ vzpamatoval se.

„Ty máš vždycky tolik času! Promiňte,“ obrátila se k Viole. „Potřebuju odvézt čtyřicet kartonů do města, a kdybych to měla nakládat sama, strhnu si záda. A tenhle mameluk se vždycky chytne za jazyk a pak neví, kdy přestat...“ zakoulela očima, ale její výraz zjemnilo nenápadné pousmání. „A víte, co je na tom nejhorší?“ pokračovala. „Že ty jeho řeči vlastně ani nikoho nezajímají.“

Viola jen taktak zdusila smích. „Už ho nebudu zdržovat,“ ujistila ji rychle a převzala od souseda papírek s plátkem. Mávnutím se rozloučila s ním i jeho ženou - aspoň předpokládala, že ta tmavovláska je paní Nováčková. Pak jí nezbylo než obrátit pozornost zpátky ke svému dědictví.

Zvědavost jí nedala, a tak se rozhodla, že před návštěvou vinohradu přece jen nakoukne dovnitř. Třeba to nebude taková katastrofa, jak se to jeví zvenčí. A taky neuškodí, když z auta vynese pár zavazadel. Nic jiného, než se tady ubytovat, jí beztak nezbyvá...

Chvíli se přehrabovala ve věcech od notáře, než našla klíče. Zamířila s nimi ke vchodu, vyhledala ten správný a s napětím ho strčila do dveří. S táhlým zaskřípěním se otevřely a nabídly jí pohled do stísněné síňky se schodištěm. Pochopila, že obytné místnosti jsou v patře: přízemí asi zabíral pracovní prostor a vcházelo se do něj zvlášť, vraty. Jeho prohlídku ale může odložit...

Vystoupala nahoru a otevřela zažloutlé lakované dveře s prosklením v horní části. Ani tady nebyla nouze o pavučiny a prach, ale už ji to nepřekvapilo. Odhodlaně postoupila dál a přelétla rychlým pohledem nevelký pokoj.

Nic moc, pomyslela si. Příbytek starého pána zvyklého na to, co ho obklopovalo celý život. Prosezená pohovka a odřený stůl, prastará knihovna a televize, která už také leccos pamatuje. V rohu se tísnila umakartová kuchyňská linka, od níž se Viola raději rovnou odvrátila. Pochopila, že to představuje celou obývací část.

Brzy shledala, že její nové bydlení bude opravdu skromné. Koupelna byla maličká a její zařízení si nijak nezadalo se zbytkem domku. Bylo staré, opotřebované a ošklivé. Samozřejmě také neudržované. Ložnička skýtala prostor jen pro dubové dvoulužko a archaické noční stolky plus dvě skříně s dveřmi, o jejichž funkčnosti se dalo silně pochybovat.

Celek byl na hony vzdálený tomu, jak Viola žila dřív. Všude taky bylo zapotřebí hadru, smetáku a čisticího prostředku. Tušila, že veškeré náčiní bude muset nakoupit, ale dnes na to už neměla dost sil. A usoudila, že soused měl vynikající nápad, když jí doporučil, aby vyrazila za humna.

Violu ani za mák nezajímalo, v jakém stavu najde dědovy vinohrady – jejich kondice, o níž Nováček hovořil, jí byla srdečně ukradená. Potřebovala se utahat, doslova zmrtvět. Začala tím, že vynesla všechny kufry do patra a postavila je do ložnice. S určitými obavami použila toaletu – místo papíru musela sáhnout do kabelky pro kapesníčky - a pak se převlékla do sportovního.

Zašněrovala tenisky a vybavená nákresem od Nováčka plus mapou, do níž notář zakreslil její pozemky, vyrazila na výlet. Rázovala cestičkou lemovanou sklípky a s pocitem frustrace vstřebávala jejich půvaby. Jistě, narazila i na pár podobných tomu jejímu. Chodníčky před nimi zarůstaly plevelem a ony pokojně spaly pod ostrým sluncem.

Možná je jednou taky zdědí nějaký městský nešťastník, jako jsem já, blesklo jí se špetkou sebeironie hlavou.

Všimla si, že spousta sklepů má vrata dokořán. Před některými posedávali místní a klábosili, povětšinou se sklenkou v ruce. Klasický folklór, pomyslela si. A nechápala, jak je možné, že tady mají tolik času na tlachání. Vždyť Nováček mluvil o nepřetržité a náročné práci, ne? Jak vidno, není to s ní až tak horké, usoudila.

V Praze naopak každý spěchá. Není čas se s někým zastavit a jen tak si povídat o ničem. Všichni jsou neustále na cestě odněkud někam a všudypřítomný stres lidem přímo protéká žilami. Tady se zjevně žije jinak. Kdepak stresování!

Jenže co tu bude dělat ona? Jak se sem začlení? Jistě, prostředí je idylické, ale musí rychle vymyslet, čím se uживí.

Viola si najednou nebyla jistá, zda udělala dobře, když se sem tak bezhlavě rozjela. Její nadšení opadlo jako po studené sprše. Coby zpěvačka tady nemá šanci, a soused dal jasně najevo, co si myslí o možnosti, že by se vrhla do provozování vinařství. Se vši upřímností, Viola jeho skepsi sdílela.

A nijak ji neotupila ani víc než dvouhodinová procházka. Dědovy vinice nakonec nenašla – vlastně je ani nehledala. Všechny ty řádky jí připadaly stejné a táhly se jeden za druhým jako vlny oceánu, který nebere konce.

Sem tam ji minul traktor nebo auto, a řidiči jí s úsměvem kynuli na pozdrav. Pomyslela si, že místní jsou velmi milí, což se jí zamlouvalo. Ale zrovna tak si uvědomovala, že zdejší lidé jistě tvoří semknutou komunitu, do které ona nepatří. Už jenom to její auto – vyjímalo se tady jako pěst na oko. Se zemědělskou činností neladilo a působilo spíš úsměvně.

Nicméně to byla poslední věc, kterou by měla řešit. Violina očekávání se rozpadla na prach a ona pocítila těžkou únavu, skoro až depresi. Dověkla se zpátky, zdolala schody a rozestlala postel. Stáhla ložní prádlo, jehož vzor stářím splýnul s podkladem, a v jedné ze skříní našla náhradní sadu. Z posledních sil povlékla věkovité lůžkoviny a pak se konečně zbavila džínsů a bot. Nechala je ležet na zemi – přesně tak, jak to její matka nesnášela, a zakutala se pod deku.

V příští minutě upadla do tvrdého spánku.

KAPITOLA 6.

Zelenohnědé duhovky se vpily do modrých a intenzivní pohled muže a ženy zhutněl. Pak se k sobě ti dva začali přibližovat - pomalými, skoro línými kroky.

Natáhl ruku.

Ona mu podala svou.

Sevřel její prsty, lehce a přesto pevně. Zvedl je k ústům a políbil. Pak drobnou ručku otočil a vtiskl polibek do dlaně podobné polorozvitému růžovému poupěti. Stáli před světlejším obdélníkem okna zvýrazňujícího jejich siluety: něžný obraz lásky a citů, jež z milenců vyzařovaly skoro stejně, jako by v sobě měli tajemný zdroj světla.

Vzhlížela k němu s oddaností, a když si ji přitáhl blíž, nekladla sebemenší odpor. Naopak, zcela přirozeně se přivinula do jeho náruče a složila hlavu na nahou hrud'. Jeho ruce,

silné, svalnaté a šlachovité, se s téměř nábožnou úctou dotkly zlatě ozářených ramen.

Prsty putovaly po hladké kůži nahoru a pohladily linii čelisti.

Pak se sklonil a jeho rty splynuly s jejími, maličko pootevřenými a šťavnatými jako dvě jahody. Polibek se prohloubil a zažehl vášeň. Obratné ruce láskyplně stáhly ramínka noční košile, až měkká látka sjela a odhalila křivku plných ňader.

Zavzdychala a mimoděk pohnula boky. Tenká košilka sklouzla, dopadla na zem a vytvořila sněhový květ u jejích kotníků.

„Miluju tě... láska moje,“ zachraptěl tak tiše, že to mohla považovat za pouhé zachvění vzduchu.

„A já tebe... už navždycky...“ hlesla dýchavičně. Byla omámená city i touhou, jež ji celou prostupovaly a naplňovaly tak, že mohla každou chvíli vybuchnout a změnit se v mlhavý obláček.

„Jsi můj poklad, víš to? Moje sladká malá víla...“ šeptl a ruce s dlouhými prsty sjely po zádech až k uzounkému pasu, a pak ještě níž. Dotkly se ladně tvarovaného zadečku, polaskaly ho a vrátily se zas zpátky.

Ty její se sunuly nahoru přes houštinu chlupů na hrudníku, tvrdé bradavky a klíční kosti, až uchopily bradu zarostlou jednodenním strništěm. Pak zmizely ve vlasech čokoládové barvy.

Dvě postavy se propojily, splynuly v sousoší znázorňující milostný tanec, a začaly se pozvolna točit v kruzích.

Doteky, polibky, vzdechy a slůvka lásky: jen tohle naplňovalo nevelkou místnost a rozehřívalo vzduch tak, až doslova žhnul. Kůže propletených milenců zvlhla potem a oni společně klesli do peřin, které se pod jejich vahou zavlnily jako jezerní hladina.

Pohyby nabyly na síle a dech se prohloubil. Vlasy rozhozené po polštáři tvořily aureolu okolo ženské tváře s přimhouřenýma očima a sladce roztouženým výrazem. Uchopil její zápěstí a zvedl štíhlé paže nad hlavu. Planoucí zornice pronikly až do nitra její duše, zatímco hladkým pohybem vplul do připravených útrob.

Dvojí výkřik horké touhy zanikl v šustění lůžkovin, které se o sebe třely ve stejném rytmu jako nahá, rozpálená těla.

„Zůstaň ve mně... Napořád, prosím...“ vydralo se z téměř nehybných rtů, jež se hned nato přitiskly k pevnému mužskému rameni.

„Ano... Zůstanu. Láska,“ zasténal hlasem prostoupeným vlnou rozkoše. „Jsi nádherná... Moje,“ Začal ji líbat na čelo, do vlasů, i na opálené předloktí...

„Bože, jak já tě miluju,“ hlesla naposledy, než se celá rozechvěla v agónii slasti. Prohnula se v zádech a přitiskla tělo k jeho tak, že jejich kůže splynula v jednoduší celek. Na krátký okamžik se okolo nich všechno zastavilo a pak její srdce zrychlilo v divokém rytmu - stejném, jakým tepalo i to jeho.

Tma halila jejich rysy, ale pohledy sálající láskou si k sobě i tak našly cestu...

***

Viola mátožně rozlepila víčka a zamžourala do kalného světla. Ve středu těla cítila povědomé bušení a krev v ní bouřila. Rozhlédla se okolo sebe a její oči rozšířil úžas. Sen

plný vášně a smyslné erotiky, z něhož se právě probudila, měl patrně dějiště přímo v této ložnici...

A ten pár... ti dva tajemní milenci skrytí mlhovinou stmívání? Měla nejasný dojem, že si do svého snění vypůjčila tváře, které před pár hodinami viděla na svatebních snímcích rodičů. Posadila se a opět přejela pohledem místnost. Podvečer už dávno ustoupil noci, ale i tak bezpečně poznala, že její mysl zahalená spánkem zabloudila opravdu sem. Podivné, potřásla hlavou. A pak ji napadlo, zda se její matka s otcem právě v téhle posteli někdy milovali. Vlastně vůbec netušila, kde bydleli. V tomhle domě? Nejspíš ne, pro mladou rodinu s dítětem a dědu tady bylo málo místa. Ale mohli u něj přespávat dřív, ještě předtím, než spolu začali žít...?

Byl to zvláštní pocit. Nedokázala ho popsat ani uchopit, ale ovládlo ji rozrušení: co když se zrovna v těchhle peřinách - pod tímhle stropem - začala psát kniha jejího života? Blázníš, zakroutila nad sebou hlavou. A fantazíruješ. Měla jsi prostě jen trochu pikantnější sen, což není nic divného. A že se jeho aktéry stali tví rodiče? Možná je to ujeté, ale má to i určitou logiku. Dnes ses vrátila do minulosti: poprvé jsi viděla, jak vypadal tvůj táta a poznalas tvář matky zamlada. Mělas příležitost z těch starých obrázků vstřebat lásku, která je spojovala, když se brali. Všechno se ti uložilo do mozku a vznikl koktejl, který sis pak promítla ve spaní.

Než by se tím dál zaobírala, raději vyskočila z postele a přešla do mrňavé koupelny, aby zchladila horké tělo sprchou. Měla hlad jako vlk a doufala, že až se umyje a utiší kručící žaludek, podaří se jí znovu usnout. Tušila, že ji čekají náročné dny - nejlepší, co teď mohla udělat, bylo připravit se na ně řádným odpočinkem.

A pokud se jí to nepodaří, využije tichou noc k důkladné prohlídce nového příbytku a hledání pojetí s minulostí...

***

Celé dva následující týdny se Viola zabydlovala. Přebrala veškeré dokumenty a vyprázdnila každou skříňku, kterou v domku objevila. Přiblížila si tak dědečkův svět i jeho samotného - zjevně věnoval téměř všechn čas svému řemeslu a révé.

Pak drhla, čistila, třídila, vyvážela tuny nepotřebných věcí na skládku a seznamovala se s okolím. Také důkladně prohlédla sklep, v němž narazila na spoustu vinařského náčiní a nepořádku. Přezkoumala nevelké zásoby vína - část se nacházela v láhvích, většina pak v demižonech a sudech. Pár jich bylo z nerezů a zbytek tvořily různě velké dubové bečky. Udělala i revizi svého účtu a úspor, aby zjistila, jak si stojí finančně a co si může a nesmí dovolit. Bohudíky v uplynulých letech příliš nehýřila, a tak došla k závěru, že nějaký čas vydrží bez peněžní injekce. Což však neznamenalo, že to půjde donekonečna.

Pro začátek svůj příbytek zbavený starých a zbytečných krámů zvelebila novými textiliemi a doplňky. To, co nemohla vyměnit, zakryla anebo přetřela. Nakonec to není tak zlé, říkala si, když hodnotila konečný výsledek.

Sklep byl kapitola sama pro sebe. Dělal se jí zle, když viděla pavoučí síť v každém koutě, ale vybavená gumovými rukavicemi a odvahou aspoň to nejhorší vymetla. Utírat tady prach nemělo smysl, ale rozčilovaly ji černé chomáče na cihlových zdech.

Připomínaly plesnivinu, a to se jí hnusilo. Zrovna stála v uličce mezi bečkami a zamračeně studovala chlupatá ložiska, když ji vyrušilo zavolání.

„Haló, slečno Violo! Ste tu?“

Trhla sebou a udělala čelem vzad. Nad schody postával s pusou od ucha k uchu Nováček.

„Dobrej den! Koukám, že ste to nevzdala. Uklízíte?“ zhodnotil pohledem vlhkou podlahu a kbelík s hadrem. „Na tu dlažbu tu dole aji v lisovně by se vám hodilo savo.“

Svěsila ruce dosud zapřené o boky a vzhledla k němu. To už začal nenuceně sestupovat dolů. „Savo?“ nakrčila čelo. „Myslela jsem, že chemie a víno nejdou dohromady.“

„Ale kdepak. Musíte zničit bakterie. Sice to smrdí, ale je to účinný.“

„No, právě teď bych se radši zbavila té plísně nebo co to je,“ dloubla nehtem do zdi a odloupla černý chomáček. „Je to odporné.“

Zvedl oči tam, kam ona a chvilku hodnotil tmavý povlak na cihlách. „To je černá plíseň,“ řekl věcně. „Ve sklepe je normální, a vlastně i zdravá.“

„Cože?“ zamračila se na nevzhledné mechové polštářky. „Jak může být plíseň zdravá, navíc v potravinářství?“

„Sou různé druhy,“ promluvil a přiblížil obličej blíž ke zdivu. „Tahle je v pořádku. Horší by bylo, kdyby se na tom udělal sliz,“ pokýval rozšafně hlavou. „Anebo třeba bílý plísně – to je takovej penicilin – ty do sklepa nepatří, musí pryč. S tímhle si nelamte hlavu.“

Rozladěně zafuněla. „No skvěle... Zkusím to. Ale už mi radši o plísních nic neříkejte. Fúj! A vůbec,“ dodala o chvilku později a dotkla se špičkou tenisky jednoho ze sudů.

„Připadám si tady jako krtek. Kromě toho nevím, co si s tím vším počít.“

„Já sem vám to povídal,“ odvětil, ale tvářil se při tom dobrácky. „Přeci jen ste z Prahy a je to pro vás něco neznámého. Teda netvrdím, že Pražáci vínu nerozumí. Naopak - často sou opravdu znalci. Ale jedna věc je rozumět a druhá vyrábět. Musela byste moc chtít, abyste vydržela a neodradil vás hned první problém. A že těch je!“

Pak přimhouřil oči a vrhl na ni zpytavý pohled. „Na druhou stranu se zdáte odolná. Víte, my sme se s Věrkou vsadili, že vás to tu vyděsí a odjedete. Já byl pro týden, ona vám dávala maximálně tři dny. Převezla ste nás oba.“

„Věrka je vaše paní?“

„Ano. Dělá zdravotní sestřičku ve špitále a navíc mi pomáhá s vinařstvím. Já to už dělám na plnej úvazek. Dřív sem taky ještě chodil do práce, ale pak se to tam zkomplikovalo. Tak sem odešel a teď už se starám jenom o víno. A udělal sem dobře – mám tu práci rád. Třeba se jednou Věrka taky na nemocnici vykašle a vinařství rozšíříme.“

„A děti máte?“

„Jo, dvě. Už sou dospělí, syn i dcera. Mají svý partnery a žijou jinde.“ Pak na Violu krátce mrkl. „A co vy? Máte rodinu?“

Zakroutila hlavou a stručně vysvětlila, jak na tom je. „V Praze mě nic nedrželo, a dědovo dědictví bylo ideálně načasované...“ dodala nakonec. „I když je škoda, že jsem se s ním nikdy nepoznala.“

„To jo,“ souhlasil. „Občas o vás mluvil, ale kvůli vaší mamce se s váma nikdy nespojil. Aspoň to tak říkal. Bylo to pro něho citlivý téma... A smutný.“

„Tomu rozumím,“ odvětila s vážnou tváří. „Hm... je to sice hloupé,“ skousla si spodní ret, „ale vlastně o něm nic nevím. Máma o životě tady nemluvila. Myslím, že měla tátu hodně

ráda, a i když se znovu vdala, nevzpamatovala se z toho, že umřel. Asi proto mi neřekla, že mám ještě dědu. Jaký byl?“

„Tož, byl to dobrej chlap. Žil sám, co váš otec umřel. O ženu přišel ještě před tou tragédií. Pak už se věnoval jenom vínu... to byl jeho život.“

„A co se stalo mému tátovi?“

Nováček povytáhl obočí. „To vám mamka taky neřekla?“

Povzdechla a ramena jí poskočila nahoru a zase zpátky. „Ne. Pověděla mi jenom to, že je mrtvý.“

„Aha. No, já toho taky moc nevím. Jenom to, že ho prý zavalil traktor – ve vinohradu, při práci. Vy ste byla ještě malinká.“

„Ano, to by souhlasilo,“ připomněla si dědovo psaní. „A...“ zaváhala na okamžik, „...děda umřel jak?“

„Mrtvice. Bylo to rychlý a milosrdný. Ještě den předtím byl ve vinici, a ráno už nevstal. Měl v tom věku nějaký neduhy, to je jasný. Nemoh na kolena a tak, ale pracoval až do smrti – doslova. On tu svoju révu miloval.“ V Nováčkově obličejí se objevil uznalý výraz dokazující, jak si starého suseda vážil. Violu to z nějakého důvodu zahřálo na duši. A najednou ji přepadl pocit, že dědovi něco dluží. Už jenom kvůli tomu, jak osamělý odešel ze světa, a že ho osud připravil o celou rodinu včetně té, která zůstala naživu. To, co miloval – vinohrady a celoživotní práci – předal jí, své vnučce. Určitě doufal, že dědictví jen tak nezahodí.

To je přece zodpovědnost, ne? blesklo jí myslí. Občasné váhání, zda není lepší otočit se ke všemu zády, ta úvaha značně oslabila.

A Violu napadlo, že když už se sousedem klábosí, zeptá se ho coby zkušeného vinaře na radu ve věci, která jí ležela v hlavě. Současně si uvědomila, že začíná přejímat místní zvyky - nezávazným povídáním počínaje.

„Neporadil byste mi, kde tady můžu prodat víno? Po dědovi něco málo zůstalo a chtěla bych se toho zbavit,“ ukázala k cihlovým boxům ve zdi. Těch pár řad zaprášených láhví jí z nějakého důvodu připomínalo uskladněné bomby. „Hodily by se mi totiž peníze,“ rozhodla se pro otevřenost.

„Tož tady,“ vystrčil bradu a pak si ji promnul dvěma prsty, „tady to bude s prodejem horší. Každý má svého dost. To byste musela mít něco extra, třeba fortifikovaný vína, ale jinak je to vždycky boj. Nejlepší prodáte turistům, anebo když vám sem přijdou lidi na degustaci. Ale to zas musíte umět o víně něco popovídat a tak... Jak nemáte zkušenosti, tož si s tím asi neporadíte. A ty vy nemáte.“

Protáhla obličej. Čím dál tím líp! „A co to třeba nabídnout nějakému obchodu nebo řetězci?“ nadhodila.

Nováček se upřímně a nahlas rozesmál. „Tož to vám přeju hodně štěstí!“

Nechápavě na něj vykulila oči. Co je mu tak k smíchu? Obchody jsou přece plné vína, ne snad? Ale raději mlčela a nic dalšího neřekla, aby v něm nevyvolala nový záchvat veselí. Soused jí v otcovském gestu položil dlaň na rameno. „Nic ve zlým, slečno Violo,“ odkašlal si. „Ale kdyby to bylo tak jednoduchý, prodáváme všichni ve velkém do hypermarketů a máme se dobře. Jenže víte, jaký sou tam podmínky? S tím, co tu máte, to radši vůbec nezkoušejte. To byste pohořela jak papír, věřte mi. A byla by to jenom ztráta času. Ještě

tak nějaká vinotéka, možná restaurace. Tak to dělám já. Hodně prodám přes sklep, a mám pár menších podniků, kam zavážím. Ale je to těžký, moc těžký. A když se jednou někam dostanete, musíte mít i zásoby. Zařadí vás do nabídky, a nemůžete přijít s tím, že nemáte co dodat. A taky vám často zapomenou zaplatit. Sou s tím starosti, to víte.“

Violino už tak skepticky naladěné srdce pokleslo ještě o kus níž. Kruci, je to mnohem složitější, než myslela! Doufala, že prodá dědovy zásoby a zajistí si tak příjem do doby, než vymyslí, co bude dělat dál. Ale věci se budou spíš komplikovat, než aby se zázračně vyřešily.

„No dobře, ale vy tady všichni žijete tak...“ zamávala rukama ve vzduchu a zamračila se při hledání správných slov, „...vesele, v pohodě a klidu! Jak to, že vyděláváte, když to je s odbytem tak složité? Sedíte si u sklepa, pijete...“

„To pozor,“ zvedl prst, což ji umlčelo, „my nepijeme, ale degustujeme. To je rozdíl.“

„Cože?“ poklesla jí čelist. „Jaký?“

„Hodnotíme, co sme vyrobili. Víno, to je umění. Musíte se s ním mazlit, zkoušet a kombinovat, abyste dostala nejlepší výsledek. A pak ochutnávat a zase zkoušet. Je to proces. A navíc - každé rok máte úplně jinej, takže to vlastně nikdy nekončí. Pořád se učíte, objevujete a s tím zase znova degustujete.“

Přiblížila k němu obličej, jehož výraz dokládala, že vůbec nechápe, o čem to mluví. „Chcete říct, že když pijete, tak... *pracujete*?“

„Vy ste otevřená hlavička!“ zasmál se, ale pak znovu zvažněl. „Takhle jednoduchý to ale samozřejmě není. Určitě ste slyšela třeba o ochutnávačích v pivovaru, ne?“

„Slyšela,“ přikývla.

„No vidíte. Plno lidí vám řekne, že to je práce snů. Jenže když se řekne ‚á‘, mělo by se říct i ‚bé‘. Nic totiž není tak černobílý, jak se zdá. Za tou prací je velká odpovědnost. To není o tom, že celou směnu vesele popijíte. Vinař, když chce dělat dobrý víno, musí rozumět chutím a umět poznat jeho vady. Včas je odhalit a pracovat s nima. Vyrábět víno neznamena jenom posbírat, pomlet, vylisovat, nechat vykvasit - a je hotovo. Lidi si to ale často myslí. Pak nás vidí, jak sedíme u sklepa, dáváme si vínko a zpíváme, a už je nenapadne, že za tím sou hodiny a měsíce dřiny. Celej rok se nezastavíte, buď ste ve vinohradě, nebo ve sklepě.“

„No... to jsem netušila,“ vysoukala ze sebe.

„Vinařství můžete provozovat, jenom když tu práci máte ráda. No, nebo když máte zbytečný peníze: zbohatlíky, co si hrajou na vinaře tu máme taky. Ale víno, to je umění. Nemám rád, když se dělá jenom kvůli zisku. A věřte mi, jak se vám povede dobrý rok, je to krásnej pocit. To vás zahřeje u srdíčka.“

S každou jeho další větou si připadala jako ještě větší amatér, dokonce i ignorant. Vždyť o víně opravdu neví nic, a vlastně ho nikdy moc nepila. Jak se zdá, měla naprosto naivní představy. Musela připustit, že výrobu vína viděla velmi zjednodušeně. Co se děje mezi sklizní hroznů a okamžikem, kdy se na stůl postaví láhev, jaksi neřešila. Samozřejmě ani to, co dělají vinaři po zbytek roku. Vnímala pouze ten hezký výsledek – jiskrné víno v pěkném obalu, které doprovází chvíle odpočinku nebo oslav.

Jasno sice neměla ani po Nováčkově povídání, ale začínala tušit, že vinařství je nejen o práci a potřebných financích, ale také o znalostech, zkušenostech a píli... Možná i touze. Většinu z toho postrádala.

„No, já už musím. Jenom sem se zastavil, když sem viděl, že máte otevřené,“ promluvil znovu soused. „Jedeme s Věrkou na výstavu vín, vezu tam taky nějaký svoje vzorky.“ Pak ještě jedním pohledem přelétl sklípek. „Ale je to tu opravdu pěkný, moc... Mohla byste s tím něco udělat,“ pokýval hlavou. „Běžte se někdy podívat na nějakou vinařskou akci nebo ochutnávku, bývají tu často. Něco se o víně dozvíte a naučíte. Okoštujete ho a uvidíte, jak to tu u nás chodí. Taky poznáte lidi a kraj.“

„Možná to zkusím,“ odušila Viola. „Tak si to užijte a pozdravujte ženu,“ rozloučila se s ním, když zamířil zpátky ke schodům.

KAPITOLA 7.

Blížil se večer a na Violu padl splín, který každou chvilku těžkl. Po sousedově odchodu si připadala bezradná a opuštěná. V náhlém popudu se obrátila k cihlovým regálům a popadla jednu z láhví. Ani se nenamáhala setřít z ní prach a odnesla si ji nahoru.

Když degustovat, tak degustovat. A do dna! pomyslela si a trhla zásuvkou, ve které po dědovi zůstalo několik vývrtek. Chvilí zápasila s korkem, protože počet láhví, které v životě otevřela, mohla spočítat na prstech jedné ruky. Vynesla před sklep prastarou židli se srdíčkovitým výřezem na opěradle a usedla na ni. Připadala si trochu jako hlupák, jak tak úplně sama dřepěla se sklenkou pod polorozpadlou pergolou. Bylo to však lepší než zůstat ve vlhkém sklípku anebo se zavřít v té malé kobce, která teď byla jejím domovem.

Pomalu usrkávala a přemýšlela o budoucnosti, když k ní od vedlejšího sklepa dolehly nějaké zvuky. Sousední sklípek vypadal udržovaně, ale dosud u něj nikoho nespátřila. Podle všeho k bydlení nesloužil, i když malý prostor ve štítu dával tušit, že přespat se nad ním dá.

Vzhlédla a téměř sebou šklubla úlekem, když se její oči střetly s temným pohledem cizího muže. Oválný obličej lemovaly nakrátko ostříhané hnědé vlasy, uprostřed brady měl atraktivní důlek a jeho spodní ret byl o něco plnější než horní. Třebaže nos mohl mít o kousek menší, rozhodně na Violu zapůsobil jako pořádně sexy chlap. A to včetně pevné postavy dokazující, že je zvyklý na pravidelnou fyzickou aktivitu. Mohlo mu být tak okolo pětáctyřiceti.

Pozoroval ji velmi soustředěně a ona potlačila touhu vstát. Místo slov jen pohodila hlavou. Vlasy, které před chvílí vysvobodila z gumičky, se jí rozlétly po ramenou jako kaštanový závoj. Ten pohyb ho zjevně zaujal.

Vyšel z polostínu a vytáhl ruce z kapes. „Hezký večer, že?“ mrkl k jasné obloze, na níž se už začal rýsovat bledý měsíc. Viole neušlo, že i tón jeho hlasu je tak nějak... smyslný. Podobně jako celé vzezření i postoj. Oči, které na ni už zas s plnou pozorností upíral, prozrazovaly, že si toho je dobře vědom.

Odkáslala si. „Ano.“

Udělal k ní dva líné kroky a konečně sjel pohledem z její tváře. Podíval se na dům a pak k otevřeným vratům do sklepa. Nakonec zhodnotil zametenou dlažbu i novou rohožku a vrátil se zrakem k Viole. „Vy nejste místní, že?“ zhoupal se na patách. „To byste totiž věděla, že pít sama je tady trestné,“ dodal.

Pootevřela ústa, ale než stačila něco říct, zaslechla tichý, bublavý smích. „Nechtěl jsem vás dostat do rozpaků, omlouvám se. Patří mi vedlejší sklípek a všiml jsem si, že to tady už není opuštěné... Vy asi budete vnučka starého pána, ne? Z Prahy.“

„Tady jsou, jak vidím, všichni dobře informovaní,“ vyšpulila rty a konečně vstala.

„To víte, jsme malá vesnička a vašeho dědu všichni znali. Tedy vinaři určitě – byl totiž pojem. Co to pijete?“ kývl pak bradou k láhvi trůnící na nerovné dlažbě.

„Víno.“

Upřímně se rozesmál. Tak, až si mohla všimnout plomby na jedné z jeho stoliček. Teprve když se trochu uklidnil, zavrtěl lehce hlavou. „Pardon, nemyslel jsem to zle. Ptal jsem se na odrůdu.“

„Já maximálně poznám, že je to víno, a že je bílé,“ přiznala a v duchu se sama sobě vysmála za to, jak může s takhle excelentními vědomostmi vůbec uvažovat o tom, že převezme dědovo vinařství. Bylo to tak absurdní, až se i jí na rtech objevil úsměv.

„To nic, časem se to určitě zlepší. Tedy – jestli se tady hodláte usadit trvale?“ zrentgenoval ji upřeným pohledem.

„Vlastně si tím pořád nejsem jistá. Jednou si říkám, že ano, pak zas, že ne.“

„Třeba se přihodí něco, co rozhodne za vás,“ odtušil zlehka. „Nenalejete mi?“

„Ach - jihomoravská pohostinnost. Teď se zase omlouvám já, ještě jsem ji do sebe nestačila dostatečně nasát,“ zatahala se za nos. „Hned vám donesu skleničku.“

V lisovně si uvědomila, že by mu mohla přinést i židli. Sevřela tedy pod paží opěradlo jedné z těch, které se ještě zdály dostatečně stabilní, a do druhé ruky popadla čistou sklenku. Jakmile se objevila ve dveřích, její host k ní svižně přiskočil. Sebral jí židli a postavil ji vedle té, co už pod pergolou byla. „Proč nic neřeknete? Nenechal bych vás, abyste se s tím tahala.“

„Však o nic nejde,“ pohodila ramenem. „Už jsem nosila těžší kousky.“ Pak mu podala skleničku.

Sehnul se, uchopil láhev a sám si nalil. Zvedl víno do výšky očí a chvíli hodnotil barvu, než se obrátil k Viole. „Jsem Viktor Staněk,“ představil se. „Ale Viktor bude stačit, hm?“

„Viola,“ představila se. Místo stisku rukou si přitukli a Viktor ji trochu šokoval tím, že hned nato přešel svými rty přes její. Zůstala celá zkoprnělá stát skoro v pozoru. Měl ústa pevná a rozhodná, a ona okamžitě pochopila, že líbání je disciplína, v níž vyniká. Jak by taky ne, muž s jeho vizáží!

Byl úplně jiný než Gustav nebo Radim. Ty charakterizovala určitá jemnost. Možná by se dalo říct až vyumělkovanost. Jistě, oba byli také velmi přitažliví, o tom nebylo pochyb. Ale tenhle Viktor působil živočišně, jaksi syrově. A tím mnohem mužněji.

Kruci, tobě ta sexuální abstinence leze na mozek, zavrtěla nad sebou hlavou. Takové úvahy... Rychle zmobilizovala síly a uvolnila strnulý postoj.

Viktor se mezitím napil a nyní s přimhouřenýma očima převaloval víno po jazyku.

„Müllerka,“ pronesl.

„Cože? Jak jste to poznal?“ vyjekla.

„Dobrou müllerku poznáte, a tahle dobrá je. Květnaté tóny, sušené meruňky. Jde trochu i do muškátu. Moc pěkná,“ zakroužil skleničkou.

Viola pootevřela ústa a pak vrazila nos do té své. Ať se snažila, jak chtěla, sušené meruňky necítila ani omylem. A jen velmi těžko si vybavovala vůni muškátu. Květiny... snad. Otázka zní, jaké, ale na tom až tak nezáleželo.

„Aha,“ zamračila se s pocitem, že je opravdu úplně mimo.

Jeho rty se opět zvlínily v úsměvu. „Pro vás je to celé velká neznámá, co?“

„To jste odhadl přesně,“ odvětila zachmuřeně. „Bohužel.“

„A vy máte odvahu převzít to tady po dědovi?“ opsal rukou ve vzduchu oblouk, do kterého zahrnul stavení i vydlážděnou plochu před ním. „Dělat víno?“

„Proč ne?“ zdvihla Viola vzdorně bradu.

Upřímně, moc vám v tom nevěřím,“ potřásl hlavou.

Tušila, že to může působit směšně, zvlášť když je tak očividné, že se ve vinařství vůbec nevyzná. Ale odjakživa brojila proti předsudkům. Jistě, přijela z Prahy. Ano, nic o víně neví. Ale kruci, žádný učený z nebe nespádl, a všichni ti, co o něm dnes zasvěceně hovoří, se taky kdysi museli naučit, jak na to. Jedno v jakém věku. Možná měli výhodu, když vzešli z vinařských rodin a vstřebávali znalosti odmalička, ale to neznamená, že ona to nedokáže! Pocítila náznak odhodlání, které pochyby ve Viktorových očích posílily. Snad za tím byla potřeba dokázat mu, že se mylí... „Ještě budete koukat,“ utrousila.

„Já bych vám fandil, opravdu,“ pozvedl sklenku a pokročil k ní. „Ale sama musíte cítit, že jste si dala nelehký cíl.“

„A kdo říká, že mám ráda snadné úkoly?“

Viktorovy oči se vpily do jejích a ona si všimla, že jeho duhovky mají temně zelenou barvu. Mimoděk si připomněla nedávný sen – díval se na ni stejně upřeně jako ten snový milenec na svou lásku. A ona pocítila náznak vzrušení. Musela si přiznat, že by vůbec nebyla proti, kdyby se jí Viktor začal dotýkat. Nebo ji rovnou líbat... Raději se odtáhla. Lehce se pousmál. „Líbíte se mi.“

„Kvůli tomu, že se nebojím výzev?“

„To taky,“ přikývl pomalu. „Vím, že se to nehodí, Violo, ale přijde mi hloupé vykat si nad sklenkou vína. Vynikajícího vína,“ upřesnil. „Mohli bychom s tím něco udělat?“

Oči měl najednou znovu hodně blízko Violina obličeje a tím trochu bambulovitým nosem se téměř dotýkal jejího. Vyvedlo ji to z rovnováhy a dvakrát za sebou rychle mrkla.

„Ano...“ hlesla. „Tedy... určitě můžeme přejít na tykání. Ahoj,“ dodala pak o poznání jistěji.

„Tak ještě jednu pusu?“ Než stačila zareagovat, znovu se dotkl jejích rtů. Tentokrát setrval o něco déle, třebaže i tak to byl společenský polibek. Když se nakonec vzdálil, znovu na ni vrhl pohled, pod nímž jí slábly nohy.

„Máš neobvyklé jméno. Takové poetické,“ naklonil hlavu ke straně. „Ladí to i s tvou duší?“

Musela se zasmát. „To vážně nevím. Ale vystudovala jsem zpěv a pár let mě to živilo, tak možná ano.“

„Jsi zpěvačka?“ Její povolání ho zjevně zaujalo.

„Ano, ale jak vidno, nijak slavná, když mě neznáš z časopisů ani televize,“ pokrčila rameny, přičemž její obličej neopustil úsměv.

„Každopádně jsi první profesionální pěnice, kterou potkávám osobně. Těch pár holek, co zpívají s cimbálem, nemůžu počítat. Ty to mají jenom jako koníček.“

„Já bych to tak nebrala. Amatér často zazpívá tak, že my studovaní nestačíme zírat.“

„Hm, to je věc názoru. Asi bych si tě měl někdy poslechnout, abych to zhodnotil. A kde jsi zpívala? Nebo zpíváš?“

„Teď už nikde. Dříve v muzikálech, barech, na festivalech a tak podobně. Bylo to fajn, užívala jsem si to. Ale teď žádné angažmá nemám a život mě zavál sem. A tady můžu vyzpěvovat leda tak do sudu.“

Vyprskl a musel odložit sklenku na zašlý parapet, aby víno nerozlil. „Jsi nebezpečná, víš to? Hezká, a ještě se smyslem pro humor,“ prohodil, když se přestal smát.

„Myslím, že jsem jenom prozaicky zhodnotila skutečnost. Holou a nepřikrášlenou,“ odtušila a taky odložila skleničku. Dolévat si už nemínila: měla pocit, že když bude pokračovat, za chvíli se pěkně namaže.

„Mohl bych se podívat dovnitř?“ ukázal Viktor bradou ke sklípku. „Už jsem tam dlouho nebyl a zajímá mě, jak to teď dole vypadá.“

„Beze všeho,“ přikývla Viola a zvedla se. „Pojď.“

Prošli lisovnou, sestoupili po dlážděných schodech, a ocitli se v uličce mezi bečkami. Viktor se rozhlížel a ona v jeho očích četla zřetelné uznání. „Tvůj děda to tady vybudoval hezky. Co vím, dříve to bylo o hodně menší. Prodloužil to a zvětšil, a udělal dobře. Tohle už má slušný potenciál, co se produkce týká. Chtělo by to ještě dovybavit, ale pro začátek ideální... Já dělám jenom něco okolo čtyř tisíc láhví ročně, ale ty s tímhle prostorem můžeš vyrobit a uskladnit daleko víc.“

„To je dobré vědět. Zvláště, když moje letošní úroda nejspíš shnije ve vinohradu,“ stočila kyselou koutky úst dolů, a on se rozesmál.

„Nechtěl jsem tě demotivovat, jenom to tady hodnotím z pohledu vinaře. No dobrá, tak spíš malovinaře – sklep mám jenom jako vedlejšák. Děda ti nechal moc pěkné dědictví.“

„To myslíš vážně?“ Zvedla oči ke stropu a přímo před sebou viděla zanedbaný zevnějšek i chudé patro domku.

„Samozřejmě. Nehleď na odřený kabát, ten se dá vždycky spravit. Tohle je to pravé bohatství, které máš. A pak vinice. Ty po tvém dědovi jsou totiž exkluzivní. Mají výborné podloží a umístění.“

„Už jsem o tom něco slyšela,“ zamumlala. „Potíž je, že nevím, od čeho začít. A jestli vůbec začínat.“

„Chápu. Je to velké rozhodnutí, a taková se nedělají snadno,“ souhlasil. Pak povytáhl jednu z láhví a zvedl ji proti světlu. „Možná by ti pomohlo projít se vinohradem, pozorovat, co a jak dělají druzí... Uděláš si tak nějakou představu a ujasníš, co dál.“ Vrátil víno zpátky na místo a mimoděk se přitom dotkl Violiny paže. Jeho tělesné teplo přeskočilo na její kůži jako jiskra. Zdálo se, že Viktor to pocítil stejně jako ona: shlédli k ní a usmáli se.

„Děkuju za tuhle exkurzi i za skleničku. Rád ti oplatím pozvání a doufám, že ho přijmeš?“

„Proč ne?“ Ani ji nenapadlo odmítnout. Naopak se na příští setkání těšila. Ač stále ještě formálně vdaná, přece jen byla žena a k tomu mladá. Nehodlala zavírat oči před příjemnými, sexy muži. A už vůbec ne se jim vyhýbat.

„Udělalas mi radost,“ rozšířil se jeho úsměv, až pronikl do tmavých zornic. „Tak se brzy domluvíme. Teď už ale půjdu. Do sklepa dojíždím, jenom když potřebuju udělat nějakou práci anebo mám objednané lidi na degustaci - jako zrovna dneska. Ale jak to tak vidím, asi se sem teď podívám častěji...“ Zvážněl a Violou při jeho temném pohledu projel horký záchvěv s erotickým podtónem. Honem se nehtem štípla do dlaně, aby nevyšlehl i z jejích očí.

Viktor se mezitím obrátil k odchodu. Pár okamžiků sledovala jeho rovná záda a štíhlé boky, a dotkla se očima i pevně stavěného zadku. Teprve pak vyrazila za ním, aby se rozloučila. A pomyslela si, že by nebylo od věci, kdyby se hlavním hrdinou jejího příštího hanbatého snu stal právě on.

***

Usmyslela si, že opravdu navštíví pár typických akcí zaměřených na vinařské tradice a folklór. Pořád si připadala jako cizinka a Alenka v říši divů v jednom. Sice už se jí podařilo zjistit, které vinohrady patřily dědovi, ale pořád ještě neměla ponětí, jakým způsobem o ně pečovat. Napadlo ji, že by víno mohlo růst podobně jako obilí: bez nějakých velkých zásahů zvenčí. Současně už ale věděla, že pravda je jinde. „*Něco*“ se ve vinicích zkrátka odpracovat a proinvestovat muselo. Otázka však zněla, o jakou práci jde a kolik bude potřebovat peněz.

Viola si řekla, že pro začátek zkusí sbírat informace. Jelikož s domem ani sklípkem už vlastními silami nezmohla nic víc, než dokázala doposud, vyrazila mezi ty, kteří jí mohli nějaké poskytnout. Zamířila na večer s ochutnávkou, kterou pořádalo jisté Hanákovino vinařství. To bylo v okolí celkem známé, což usoudila podle spousty reklam a billboardu zvoucího k prohlídce jeho sklepů. Atrakce, na kterou šla, měla nabídnout prezentaci mnoha místních vinařů - ideální příležitost pro neznalce dychtivého dozvědět se o víně víc.

Pravda, když se blížila k místu konání, cítila Viola určitou nejistotu způsobenou tím, že na ni jde sólo. Možná se měla zeptat, zda se k ní nepřipojí Viktor anebo Nováčkovi. Ale třebaže v prvním případě byla myšlenka na společně strávený čas lákavá, neudělala to. No co, usoudila nakonec. Zkrátka přijdu sama jako osoba, která je tady nová a nikoho nezná. Třeba tak lépe vstřebám všechny dojmy a seznámím se i s dalšími lidmi. Nějak začít musím...

A tak odhodila zábrany a vstoupila do prostoru hučícího jako včelí úl. Uvnitř byla taková spousta lidí, až Viola překvapením vytréštila oči - očekávala něco komornějšího. Na druhou stranu naznala, že takhle splyne s davem.

Hned u vchodu vyměnila vstupné za sklenku a katalog. Nahlédla do něj a zjistila, že obsahuje seznam vín, která může ochutnat. Byly jich desítky a představa, že okusí všechny, ji skoro vyděsila. Brzy ale vypožorovala, že se to dělá jinak. Zanedlouho už plula podél jednotlivých stolů s očíslovanými láhvemi a podle příkladu ostatních si vybírala

vzorky. A poslouchala, co říkají druzí, protože to byla jediná šance, jak se něčemu přiučít...

Pokaždé se přiblížila k nějaké skupince zasvěceně hodnotící to, co měli její členové ve sklenkách, a natahovala uši. Bohužel si i po hodině připadala, jako by mluvili cizí řečí. Z pojmů jako mineralita, kvasinky, sirka, sedýlko, chlebovinka či petrolejové tóny jí lezly oči z důlků a Viola se marně snažila všechny zapamatovat, aby si je později našla na internetu. Pokud by jí vyhledávač vůbec potřebné odpovědi poskytl.

„Celý večer stále sama! Jako tajemná návštěva z neznámé planety,“ ozvalo se zničehonic těsně za jejími zády. Trhla sebou a obrátila se tak prudce, až málem upustila sklenku. Aby viděla do obličeje vytáhlému muži, kterému její osamělé bloudění neuniklo, musela zvrátit hlavu nahoru. Usmíval se, ale Viola měla dojem, že jeho úsměv zdobí pouze spodní část obličeje - až k očím nedospěl. V těch naopak spatřila něco, co se nápadně podobalo chtíči. Možná se ale pletla - zkonzumované vzorečky mohly zkreslit její úsudek.

Přestože mužova postava byla vysoká a moderní oblek od známého výrobce mu seděl nadmíru dobře, zaznamenala náznak povoleného břicha. Prošedivělé skráně i plnovous barvy mléčné kávy měl pečlivě sestřižené, ačkoli vzadu by mu Viola vlasy ještě o kus zkrátila. Opálený krk zdobil široký zlatý řetízek a ucho zas náušnice. Mohlo mu být okolo šedesáti a podle ní se až příliš násilně snažil o vizáž mladšího muže.

„Mohl bych vám dělat společnost?“ nabídl se. „Víte, patří mi to tady. Jsem Leoš Hanák, a pořádám i tuhle výstavu.“

„Ach tak,“ odvětila. „To jsem nevěděla.“

„Myslel jsem si, že nejste zdejší. Kdyby ano, znala byste mě.“

Jak jinak, pomyslela si. Hanák na ni sebevědomým vystupováním moc příznivě nezapůsobil, ale to neznamenovalo, že by jeho doprovod rovnou odmítla. Koneckonců vlastní jedno z největších vinařství v blízkém okolí, a tak by se od něj mohla leccos dozvědět. Když ne zrovna o víně, tak možná o obchodu anebo dalších věcech, v nichž tápala.

„Když to říkáte, tak mi asi nezbyvá než vám věřit,“ odušila tedy neutrálně a dopila svůj vzorek.

V umělém světle zazářily jeho vybělené zuby. „Děláte dobře. Kromě vinařství mám tenisové kurty a ještě pár dalších firem, a taky dělám trochu do politiky. To proto jsem tady tak dobře známý. Ale pojďme radši zpátky k vínu, když jsme se u něho seznámili. Už jste zkoušela můj rýňák z minulého roku? Je nejlepší ze všech. Zvu vás na něj. Můžu?“ Málem obrátila oči v sloup. Prý pozvat - to říká poté, co zaplatila vstupné?! Ale místo prezíravého gesta jen pohodila rameny. „Pokud je tak skvělý jak říkáte, proč ne?“ Osten ironie v jejím hlase nejspíš nepostřehl, možná i díky značnému egu. To z něj doslova sálalo. Okatý způsob, jakým prezentoval svou domnělou moc a majetek, přišel Viole skoro úsměvný. Přesto přijala rámě, které jí nabídl. Rukáv saka se mu při tom gestu posunul tak, že odhalil značkové hodinky se zlatým ciferníkem. Zapřemýšlela, zda to byl záměr nebo pouhá náhoda, a tipovala to první.

„Jaké je vaše jméno?“ otázal se, zatímco ji vedl přes místnost. „Asi jsem ho přeslechl, je tady přece jen dost hlučno...“ dodal.

„Nepřeslechl, neříkala jsem ho. Jsem Viola Exnerová,“ odtušila.

„A co vás zaválo do našich krajin? Jste snad milovnice vína? Podle přízvuku odhaduju, že pocházíte odněkud ze středních Čech.“

„Ano, přímo z Prahy. Ale narodila jsem se tady. Můj otec se jmenoval Mikulec.“

„Tuším tedy správně, že jste vdaná?“

„Ano, ale už jenom na papíře. Rozvádím se.“ Neviděla důvod, proč mlžit. Pokud ji chtěl sbalit, na jejím rodinném stavu nezáleželo – zkoušel by to stejně. A ona by ho odmítla tak jako tak.

„Mikulec... to je tady docela běžné jméno,“ navázal. „Navštívila jste snad příbuzné?“

„Ne tak docela. Žádné už tady totiž nemám. Přijela jsem převzít pozůstalost po svém dědečkovi.“

„Ach tak! Bohatá dědička?“ zasmál se.

„S tím bohatstvím bych přibrzdila.“ Než však stačila podotknout cokoli dalšího, Hanák zůstal stát u jednoho z pultů a autoritativně se obrátil k obsluhujícímu děvčeti.

„Nalijte nám rýňák, loňský ročník. A nemusíte šetřit.“ Pak se otočil na Violu a naznačil jí, aby nastavila skleničku. O okamžik později od stolu odstoupili – Hanák si odnášel nejen vzorek, ale i plnou láhev. „Pojďme se na chvíli někam posadit, jestli nejste proti. Nerad vidím krásné ženy takhle osamocené.“

Jelikož nepustil její loket a rovnou zamířil na chodbu, nezbylo Viole nic jiného než ho následovat. Nakonec bylo lepší mít vedle sebe Hanáka, než proplouvat sálem jako améba. A o chvíli později ocenila i ratanová křesílka zčásti skrytá vzrostlou palmou, do kterých se posadili. Boty s vysokými podpatky ji už dost tlačily.

„Tak copak jste zdědila?“ natáhl před sebe dlouhé nohy oblečené ve světle šedých kalhotách, a povytáhl nohavice. „Omlouvám se za zvědavost, ale nemůžu si pomoci. Zajímáte mě.“

Jelikož na tom nebylo nic tajného, svěřila mu, jaký majetek jí dědeček odkázal. Hanák se tvářil, že to na něj udělalo dojem, ale Viole neušlo, že všechno, co jí povídá, zní tak nějak automaticky. Raději tedy stočila řeč k ryzlinku, který pili, a výrobě vína obecně. Brzy však pochopila, že od tohoto člověka se nic nedozví. Zjevně patřil mezi ty, které před nedávnem zmiňoval Nováček – vinařství vlastnil jen proto, že si ho mohl dovolit a v tomhle kraji to byla dobrá investice. Sám se o jeho chod nestaral: měl na to vinohradníky a další zaměstnance.

Mimoto si už byla stoprocentně jistá, že se ji Hanák snaží dostat do postele. Nejspíš bylo jeho zvykem sbírat ženy jako trofeje, což soudila podle rutinního způsobu, jakým na ni šel. Zprvu nenápadné náznaky nabyly po další sklenice konkrétních obrysů a Viola naznala, že tohle vážně není účel, pro který sem šla. Nechat se dobývat stárnoucím playboyem, který je přesvědčený o své neodolatelnosti? A k čemu? Rychle začala vymýšlet vhodnou záminku, jak nenápadně zmizet.

Avšak dřív, než na něco přišla, zahlédla koutkem oka, jak se k nim blíží mohutný červený oblak. Všimla si také, že Leoš rozladěně nakrčil obličej, a za další dvě vteřiny nad nimi stanula obézní světlovláska asi o deset let mladší než Viola. Šaty barvy vlčích máků zbytečně podtrhovaly její korpulentnost.

Dívka měla ve tváři výraz bohyně pomsty a její mohutné poprsí se divoce zhouplo, když opřela dlaně do vyplétaného stolku.

„Leoši! Už dlouho tě hledám, a ty nikde nejsi. Nechals mě úplně samotnou!“ Pak stříhla nepřekrásným pohledem po Virole. „A teď tě tady najdu s...“ Udělala opovržlivý obličej a sjela Hanákovu společnici od hlavy až k patě. „S touhle,“ dodala. „Můj tat'ka by se zlobil, kdyby se o tom dověděl!“ Zatvářila se vychytrale a vyšpulila masité rty, zatímco ruce jako kuželky přistály na tučných bocích. „Jsem přece tvoje snoubenka!“

Zmínka o budoucím tchánovi na Hanáka zjevně zapůsobila, a on svižně vyskočil.

„Omlouvám se, drahá,“ uhladil si sako a odložil sklenku. „Myslel jsem, že sis odskočila s kamarádkami. Víš přece, že bych tě uprostřed davu jen tak neopustil.“

Viola měla co dělat, aby nevyprskla, když sledovala tu bleskovou proměnu ze světáka na muže držného pod pantoflem.

Dívka v červeném ho sjela přimhouřenýma očima, z nichž doslova sršely blesky. „Nikam jsem nešla. Jenom na záchod, a byla tam fronta. A vůbec se mi nelíbí, že se tu veřejně ukazuješ s nějakou cizí ženskou!“

„To je paní Exnerová, Miluško. Patří jí jedno menší vinařství,“ zareagoval jako rozený diplomat. „Probírali jsme spolu pracovní záležitosti. Seznamte se, dámy. Tohle je Miluška Bízová, moje nastávající, a Viola – Viola, že?“ předstíral zkušeně, že si nezapamatoval její křestní jméno. „Viola Exnerová,“ pokračoval plyně, když přikývla na souhlas.

Čistě proto, že ta fraška začínala být zábavná, podala Viola tomu nafoukanému a přerostlému frackovi, kterým pro ni Miluška byla, ruku. Byla zvědavá, jak zareaguje.

„No,“ pravila ta hlasem položeným o půl oktávy výš, „tak mě teda těší.“ Pak s nedůvěřivým pohledem nabízenou ruku přijala. Měla typický stisk leklé ryby a Viola usoudila, že v ní bude asi tolik vášně jako ve vánočním kaprovi. Docela ji Hanákovu přála a rázem pochopila důvod jeho flirtování. Kdyby si měla brát někoho podobného, taky by možná hledala povyražení jinde. Druhá otázka byla, proč tu holku vůbec žádal o ruku. Jistě, měla věk jeho vnučky, ale třebaže byl tak trochu panák, určitě mohl sáhnout i po kvalitnějším zboží.

„I mě,“ zavrkala nyní a přidala nevinný úsměv. „A klidně svému snoubenci věřte. Opravdu jsme řešili otázky vinařství. Marketingovou strategii podpory prodeje a interaktivní způsoby reklamy,“ vysypala ze sebe bez mrknutí oka. Uspokojilo ji, když spatřila, jak Miluška s naprostým nepochopením vykulila oči s řídkými světlými řasami. Pravděpodobně neměla potuchy o tom, co jí Viola tou větou chtěla sdělit. A Violu dost pobavilo, že jsou na tom obě stejně – plácla první učeně znějící nesmysl, který se jí vylíhl v hlavě.

Zato Leoš po jejích slovech viditelně pookřál. „Ano, přesně tak, drahoušku,“ ovinul paži okolo buclatých ramen a přivinul tu horu sádla k sobě. Pak se na Violu zeširoka zazubil. „Budeme to jednání muset dokončit někdy jindy, paní Exnerová,“ pronesl formálně. „Teď se budu věnovat dámě svého srdce.“

„Jistě, plně to chápu! Užijte si to. Oba,“ zamávala řasami a vycenila zuby.

„Těšilo mě, milá kolegyně. I vy mějte hezký zbytek večera,“ pozdravil ji Hanák nonšalantním pohybem paže, a pak už svou nastávající vytlačil do haly. Sotva je pohltila změt' palmových listů, přitiskla Viola sevřenou pěst na ústa, aby zdusila smích. Když se

ovládla, popadla skleničku a vyrazila zpátky do sálu. Tahle akce začala nabírat obrátky, třebaže se o tajemství výroby vína zatím nedozvěděla zhora nic...

KAPITOLA 8.

Nakonec si Viola žádné převratné znalosti neodnesla, zato dostala pozvání na méně pompézní ochutnávku o pár dní později. Několik lidí si všimlo, jak se jí věnoval místní ‚magnát‘, a zřejmě je zajímalo, co ho s touhle cizinkou, jež podle všeobecné šeptandy hodlá převzít skomírající vinařství zesnulého Mikulce, spojuje. Tak to alespoň Viola z narážek pochopila. Možná to není na škodu, říkala si. A třeba se mi tím otevrou některé dveře, kdoví?

Na svém druhém koštu - jak se v jejím nynějším bydlišti podobným akcím říkalo - potkala Viola i Nováčka. Potěšilo ji to: přece jen byl prvním člověkem, se kterým se tady seznámila, a tím jí připadal blízký. Rovnou si k němu přisedla.

Tento večer byl značně neformální, zato živelnější než ten předchozí. „Tož vy ste ta děvucha z Prahy, co má převzít Josefovo vinařství?“ plácl ji po šestém vzorku do zad bodrý, zhruba pětasedmdesátiletý dědula, kterému Roman Nováček právě odvyprávěl její stručný životopis. „Já sem byl jeho kamarád, Pechora se menuju. Dělalí jsme za komunistů v jedný fabrice. A to vám povím, dědy bylo do tý továrny škoda. On byl moc dobrej vinař. Aj jeho syn by byl dobrej, akorát že umřel moc mladej. Chudák.“

Vtom se u stolu objevil statný muž s novým vzorkem. „Sauvignon, ročník dva tisíce dvanáct. Sedm celých devět gramů zbytkového cukru a sedm celých osm kyselin,“ oznámil, a její spolustolovníci jako jeden muž nastavili prázdné skleničky. Honem do sebe hodila zbytek toho, co zbylo v té její.

„Holka, ty se eště máš moc co učit!“ rozesmál se další z postarších pánů, až mu z očí vytryskly slzy. „Piješ to jak kořalku!“ Tykání přešla v klidu: koneckonců byl ve věku jejího dědy. A místo obhajoby jen pokrčila rameny.

„Však ona si zvykne, Vlasto,“ zastal se jí Nováček. „Na víno se nesmí spěchat,“ obrátil se pak přátelsky k Viole. „A při koštování už vůbec ne.“

„No zvykne, zvykne. Esli chce převzít Josefovo sklípek, tož to néni o zvykání!“ zašermoval Vlasta ve vzduchu křivým prstem. „Dyť tomu rozumí jak koza petrželi. Nic ve zlým, slečno, ale vy nerozeznáte košťýř od bečky.“

„Tak to není pravda!“ ohradila se, a pocítila nával frustrované zlosti. Samozřejmě mohla očekávat podobný odsudek, ale to neznamenal, že ji nerozčilil. „Můj děda i táta vinařili a já mám jejich geny. Ještě uvidíte, že budu taky dělat víno, a stejně dobré jako oni!“

„No tož to chcu vidět!“ ukázal Pechora bezzubé dásně. „Ale bylo by to pěkné, taková hezká děvčica se sklepem! Aspoň bysme všichni omládli - co, chlapi?“

Nastalo všeobecné přikyvování a souhlasné mručení, které přehlušilo představení dalšího vzorku. Viola si přisunula kartu, na níž bylo vytištěno, co se bude pod tímto pořadovým číslem pít. *Cuvée Slunečná*, četla na listu. Nejistě si přičichla - vůně vína jí připadala skoro až omamná. Rozhodně ji okouznila.

„Co je to to... cuvée?“ obrátila se zvědavě k Nováčkovvi.

„Správně se to čte ‚kyvé,‘“ poučil ji. „Dělá se to z několika různých odrůd.“

„To jsou nějaké slivky?“

Vytřeštil na ni oči. „Cože?“

„No, jako že se slijí dohromady zbytky nebo tak něco...?“ ztišila hlas, aby ji neslyšel nikdo další. Sousedův výraz jí totiž napověděl, že ptá jako analfabet.

„Proboha,“ otrásl se a ukázal na odlévací nádobu uprostřed stolu. „Tamto sou slivky. Tradiční cuveé se vyrábí kupážováním dvou a víc druhů hroznů.“

„Kupáž... to je zase co?“

„Scelování vína. Prostě smísíte různé odrůdy. Hrozny, rmut nebo mošt...“ pokusil se Nováček o vysvětlení.

Viola to však stále moc jasné nebylo. Pro jistotu upustila od dotazu na další neznámé slůvko – rmut – a obrátila pozornost k praktické stránce věci. „No jo... Ale proč se to dělá? Když se potřebujete zbavit něčeho, co jinak nemáte šanci prodat?“

„Ale ne!“ zakroutil vášnivě hlavou, divže si nepohnul krční páteří. „Nebo možná kdysi, ale doba, kdy se takhle schovávaly nekvalitní vína, je doufám pryč. U slušnejch vinařů určitě. Kupážováním naopak získáte úžasný víno, který byste s jednou odrůdou nikdy nevyrobila. Takový víno je jedinečný, a je umění ho udělat dobře. Třeba tohle je moc pěkný,“ přičichl ke své sklence a uznale přimhouřil oči. „Myslím, že v tom převažuje muškát. Taky tam může být trochu irsai a müllerky.“

„Jak můžete vědět, z čeho to je? Vždyť to tady nikde není napsané! A co je vůbec *irsaj*? To jsem nikdy neslyšela!“

„Irsai je odrůda,“ vysvětlil, rozhlédl se a vstal. „Pojďte ale radši kousek bokem, nebo se vám budou smát... Sou to dobří chlapi, ale mají svoje předsudky. No, teď bych se jim nemohl moc divit... Bude líp, když se nebudete ptát tak hlasitě,“ dodal s pobaveným úsměvem.

Viola vzala svou sklenku a vydala se za Nováčkem, když vtom za jejími zády promluvil mužský hlas. Odkapávala z něj ironie: „Jak jsem vás tak poslouchal, bude z vás skvělá *Vinařice*.“ Poslední slovo zaznělo tak jízlivě, až měla chuť rozbít tomu člověku skleničku o hlavu. Prudce se otočila a její pohled padl na dobře stavěného čtyřicátníka s šedýma očima, patkou tmavě plavých vlasů padající do čela a úsměškem na výrazně vykrojených rtech. Lemovaly je rýhy od smíchu, teď se však tvářil spíš pohrdavě.

„Nechtěl byste se starat sám o sebe?“ vyprskla.

„Celkem rád. Ale když slyším Pražačku jak poleno povídat, že se chce pustit do vinaření, přičemž neví co je cuveé a irsai oliver je pro ni žhavá novinka, chce se mi smát. Možná máte slíbenou finanční injekci od vašeho drahého Hanáka, a pak si na práci najmete lidi stejně jako on... Ale jestli je to tak, něco vám poradím – už sem nechod'te. Urážíte nás.“

„Čím?“ rozšířily se jí zornice.

„Filipe, nech ju,“ usměrnil mladého muže Nováček. „Však třeba se jí to s tím vínem nakonec podaří.“

Už tak přezíravý výraz v jinak přitažlivém obličejí ještě víc zdrsněl. „Jo? No, tak já si na to sázet nebudu. Bylo by mi to trapný, když předem vím, že vyhraju.“

„Vy jste ale blbec!“ zasyčela Viola vztekle.

Pouze povytáhl obočí. „Hm? Peprnější slovíčko by se ve vašem slovníku nenašlo, když už se pouštíte do urážek?“

Málem se zalkla. A v duchu si vynadala za to, že se nechala vyprovokovat a začala se s ním hádat. Dost na tom, že ji mají za úplnou hlupačku. Teď dostane ještě další nálepku: hysterka. Vážně skvělé!

„Dejte mi pokoj!“ štěkla a otočila se k němu zády. V tu chvíli ji Roman popadl za loket a nemilosrdně odtáhl stranou. Poodstoupili k vlhké kamenné stěně, kterou zdobila podobná plíseň jako Violin sklípek. „Nic si z toho nedělejte. Mezi lidma se šušká, že máte něco společného s Hanákem, a toho mladej Severin nesnáší. A taky je někdy trochu hr. Nesmíte si to brát, on to tak nemyslí.“

„Jasně... jenom laškoval,“ ucedila.

„Musíte být na podobný řeči připravená. Nikdo vám nebude věřit, že to s vinařstvím myslíte vážně. Nejde jenom o to, odkud ste nebo že nic nevíte. Žena se ve vinařském řemesle vidí málo, a to je další věc, co je dráždí. Na druhou stranu nejsou všichni stejní.“ Vzpomněla si na Viktora a musela uznat, že má pravdu – sice jí taky mnoho šancí nedával, ale aspoň se choval mile. Zčásti se uklidnila. „Když se nebudu na nic ptát, tak se nic nedozvím. To snad může pochopit každý, ne?“ řekla trochu krotším tónem.

„To jo. Ale asi bude lepší, když si ty otázky necháte na jiný místo,“ přelétl krátkým pohledem sklípek plný lidí. „Někdy vás vezmu k sobě a překoštujeme to u nás. Nebo ještě líp - zkusíme dědovo víno. Ať víte, co ve sklepe vůbec máte.“

„To není od věci,“ přikývla a její čelo se postupně rozjasnilo. „Budu ráda. Kdy?“

„Tož, teď mám zrovna dost práce, jako každéj touhle dobou. Ale jak bude chvíla čas, zajdu k vám i s Věrkou. Aspoň se spolu víc poznáte. Ona je zlatá ženská.“

„To věřím. Těším se na to,“ odušila Viola, a myslela to upřímně. Nováček jí byl ve všech ohledech sympatický a dalo se předpokládat, že jeho manželka bude podobné povahy. Pokud by si vzájemně padly do oka, mohla v novém domově najít první přítelkyni. Čím déle na jihu byla, tím víc toužila navázat na rodinnou tradici a otcovo přání zbudovat velké vinařství. A třebaže po většinu času cítila pochybnosti, občas skrz ně pronikl i paprsek odhodlání. Jako například právě teď, když většina vinařů tak otevřeně vyjadřovala svůj skeptický názor ohledně jejich vyhlídek.

Viola se stále silněji přikláněla k tomu, že zpátky do Prahy nepůjde. A to nejen kvůli rodině. Neměla sebemenší chuť prosazovat se ve svém oboru, protože tušila, že pro šoubysznys nemá tu správnou povahu. Drát se nahoru v pestré konkurenci mnohem ambicióznějších kolegů? Nikdy nevědět, zda získá nějaké další angažmá? Bylo by možná fajn dostat se na špičku a zářit jako stálice na hudebním nebi. Jenže Viola věděla, že to dokáže jen pár vyvolených. A ona nejistý život žít nechtěla. Netoužila ani po vší té rychlosti, po světlech reflektorů za zády a po slávě. Připadalo jí to moc hektické a povrchní. Nestálé.

Ano, ráda zpívala a bylo příjemné si tím vydělávat, ale jaksi to necítila jako své poslání. Možná proto byla vždy tak liknavá, což se dalo zaměnit s nedostatečnou průbojností. Zkrátka neměla tu správnou touhu prorazit jako zpěvačka.

Teď to ale bylo jiné a ji lákalo poznat víc tenhle kraj a lidi. Sžít se s okolím i usedlíky a navázat na rodinnou tradici. Líbilo se jí tohle místo a jeho pomalé tempo. Dokonce i ten stísněný byteček vnímala už teď, po tak krátké době, jako domov.

Napadlo ji, že jestli existuje něco jako kořeny - neviditelný radar, který má člověk zabudovaný kdesi v sobě - pak ona konečně našla ty své. Cosi uvnitř jí našeptávalo, že její místo je právě v téhle vesničce... A že je jen na ní, co s tím udělá.

Mohla všechno prodat. Pořídit si příjemné bydlení a najít práci. Jakoukoli, když na to přijde. Časem začít hledat i nový vztah a založit rodinu. Zkrátka jít pohodlnou cestou. Anebo taky mohla přijmout výzvu, která se před ní tyčí, a vytrít všem těm, co jí nevěří, zrak. Třeba zrovna tomu chlápku s blondátou patkou a hlubokými rýhami okolo úst... A Viola se v tu chvíli pevně rozhodla pro druhou možnost. Jestli nakonec pohoří a její plány zkrachují, nebude se muset stydět sama před sebou za to, že se vzdala předem. Připomněla si pořekadlo, že odvážným přeje štěstí. Třeba se usměje i na ni?

***

Stála uprostřed vinohradu a oběma rukama si mnula rozbolavělý kříž. Už třetím dnem dělala doslova jako soumar. Nevadilo jí to – naopak byla ráda, že má smysluplnou činnost. Při práci si v hlavě uspořádávala myšlenky a také vzpomínala na uplynulé dny.

Odpoledne po tak trochu emotivním koštu Violu navštívil ve sklepě Viktor. Právě se snažila zjistit, jaká vína měl děda v nádobách. Postupně objevila zvlhlé, místy plesnivé papírky s rukou psanými poznámkami: NG, Svg, VZ... Brzy se dovtípila, že jde o zkratky jednotlivých odrůd: neuburg, sauvignon, a jiné. Zajásala, protože to byla slušná pomůcka. Podrobnější informace k vínům zatím neměla, ale doufala, že dřív nebo později na něco narazí. Anonymní zboží by nikde neudala.

Viktorův hlas zazněl tiše, takže ji ani nevylekal. „Ahoj, Violo!“ Ramenem se nenuceně opíral o veřeje a v obličejí mu seděl přátelský výraz - jeho oči se smály spolu s ústy.

„Sluší ti to mezi těmi demižony a sudy.“

„Pěkně kecáš,“ sáhla do vlasů a vytáhla z nich skřípec, protože věděla, že halabala účes, který si na hlavě vyrobila cestou ze schodů, jí vůbec nelichotí.

„Ani trošku.“ Došel až k ní a naprosto přirozeně jí vlepil pusku na tvář. „Nemáš chvíli? Na skleničku, dvě?“

„Chvilku mám spoustu,“ odtušila. „A pokud ti nevadí, že z tebe u vína začnu tahat rozumy, tak si dám moc ráda.“

„Za to, že se budu moct koukat do tvých očí, ti odpovím na jakoukoli otázku,“ zamrkal a Viola pocítila příjemné mrazení okolo žaludku. Neopustilo ji po celou dobu, kterou ve Viktorově sklípku strávila.

Oproti tomu jejímu byl zařízený stylově a měl šmrnc. Robustní posezení z lakovaného dřeva v horní části působilo pohodlně a výzdoba hezky podtrhovala vinařský folklór. Všimla si celé řady různě tvarovaných košťů a dekorativního sudu, který sloužil jako odkládací stůl. Na zdech byly připevněné kované svícny a napravo ode dveří stálo cosi jako bar se spoustou naleštěných sklenic na červené i bílé víno. Nikde žádný prach ani pavučiny, natož nepořádek.

I sklepní prostor Viktor udržoval v čistotě. Byl menší než její, ale zato mnohem modernější. Všechny sudy měl z nerez a láhve s vínem v kójích či chromovaných koších byly precizně označeny názvem odrůdy, ročníkem a ještě nějakými údaji, kterým Viola

nerozuměla. Tiše mu záviděla a přála si mít to u sebe jednou taky takhle úpravné. Bude to samozřejmě stát spoustu úsilí a peněz, ale doufala, že svého cíle dosáhne.

Dvě hodiny hltala Viktorův výklad o vzorcích, které jí naléval. Dokonce požádala o papír a tužku a dělala si poznámky. Zahrnula ho všemi dotazy, které jí přišly na mysl. Něco už jí objasnil Nováček a pár dalších drobností vyzozorovala, ale pořád toho bylo žalostně málo. A Viktor se zdál být ochotným učitelem – mluvil jako kniha.

Když od něj nakonec odcházela – vnitřně trochu zklamaná, že večer končí pouhým polibkem – měla dobrý pocit z toho, že opět posbírala užitečné poznatky. Nyní už zhruba tušila, co ve vinici zvládne udělat vlastními silami, aniž bude muset sáhnout do peněženky. Věděla, že nutným investicím se nevyhne, ale rozhodla se začít tím jednodušším a méně nákladným.

Až doposud jí bylo zemědělství naprosto cizí. Vlastně neuměla pěstovat ani bylinky, a teď se musela pustit do zelených prací, jejichž podstatu jí v kostce objasnili oba sousedé. Něco málo si k tomu našla i na webu.

Vrhla se do přerostlého vinohradu a začala s jeho kultivací. Vylamování letorostů byla těžká práce, u které se pořádně zapotila a Virole bylo jasné, že jí zabere dlouhou dobu. V duchu blahořečila dědovi, že toho spoustu udělal ještě před nečekanou smrtí. Kdyby vinohrad v zimě a brzy zjara neudržel, už by si s ním podle Nováčka neporadila a podzimní úrodu mohla rovnou oželeť. Takto měla přece jen šanci dohnat zanedbané. A tak dřela, stříhala, zastrkovala pružné šlahouny pod dráty a v duchu doufala, že to všechno dělá správně.

Kromě toho bylo zapotřebí okopat hlínu okolo některých hlav, takže se postupem času důvěrně seznámila i s motykou. Měla dojem, že ty práce nikdy neskončí, ale byla odhodlaná nepolevit.

Do vinohradu odjížděla každé ráno. Auto zaparkovala co nejbliž, ale tak, aby mercedesu neutrhla podvozek. Podle potřeby s sebou brala nářadí, které našla v polorozpadlé kůlně na dvoře za sklepem, a pak vystoupala mezi řádky. V duchu si říkala, že vinaři ušetří za posilovnu – tolik pohybu a fyzické námahy v životě nezažila. Ale musela uznat, že práce na čerstvém vzduchu pod rozpáleným sluncem má nesporné kouzlo.

Jak Viktor, tak Nováček ji upozorňovali, že ruční práce jsou náročné, ale teprve až na vlastní kůži poznala, o čem mluvili. Že to nebyly plané řeči, dokazoval prakticky každý její sval. Bolelo ji celé tělo, a ačkoli používala rukavice, kůži na ruce měla ztvrdlou a zarudlou. Nic z toho však Violu neodradilo. Připadala si jako mezek, ale byla na sebe hrdá.

I dnes pracovala tak neúnavně, že si vůbec nevšimla, kdy jasné nebe potáhly bouřkové mraky. Až když za jejími zády zarachotil hrom, trhla sebou a stočila pohled nahoru. Zlověstně černé chuchvalce nacucané vodou se velkou rychlostí valily od západu hnané silným větrem, který se zvedl snad během minuty. Strhl jí z hlavy plátěnou čepici - vmžiku odlétla kamsi mezi řádky. Než by se jí snažila dohonit, raději se s ní rozloučila. Temná mračna prořal klikatý blesk a celý obzor ozářilo narůžovělé světlo, díky němuž vypadala krajina skoro až přízračně. Přesto to bylo fascinující a Viola při tom pohledu zapomněla na bolest zad i pálení v dlaních.

Zanedlouho jí ale do vlasů dopadly první těžké kapky a příští hromové zaburácení už Violu vzpamatovalo docela. K autu to měla tak deset minut pěšky, a to bude muset jít hodně svižně. Sklonila hlavu a poklusem vyrazila uličkou lemovanou révou. Tu již bičoval prudký liják a vítr ve větvích skučel jako meluzína. Než doběhla ke konci řádku, byla promočená skrz naskrz a prameny vlasů se jí lepily k obličejí. Nerozhlížela se nalevo ani napravo a pokračovala v úprku. Kvůli nepozornosti tak vběhla přímo před projíždějící traktor: v rachotu letní bouřky vůbec neslyšela motor, a oslepená deštěm si těžkopádného vozidla všimla až na poslední chvíli. Zaječela a uskočila stranou, ovšem mokrá tráva pod nohama ji zradila. Podrážky tenisek po ní sklouzly, jako by se ocitla na ledu a Viola se zřítla k zemi. Dopadla na záda a na okamžik si při tom vyrazila dech. Sotva se jí podařilo nabrat do plic první dávku kyslíku, zaznamenala, že se traktor zhoupl a zůstal stát uprostřed rozbahněné polní cesty. Snad jen zázrakem neskončila pod jeho koly. Skrz provazce dešťových kapek spatřila, jak se rozlétly ušpiněné dveře, a z kabiny hbitě vyskočila mužská postava. Teprve když se k Viole řidič sklonil, rozpoznala jeho rysy.

***

„Viktore?“ zasípala.

Než stačil odpovědět, práskl hrom. Udeřil s takovým důrazem, až se země lehce otrásla a Viola měla dojem, že oba dva nadskočili. Někde blízko muselo uhodit. Místo slov popadl Violu za zápěstí a pomohl jí vstát. Pak hodil hlavou směrem k traktoru. Pochopila a zamířila k němu. Bláto fungovalo jako zpětný chod, přesto nakonec popadla kliku, vyškrábala se nahoru a zabouchla za sebou. Ani uzavřená kabina neztlumila lomoz zuřícího hromobití a údery kapek do střechy se podobaly výstřelům. Přikrčila se za sedadlem pro řidiče, protože jinou možnost neměla, a oči zvedla právě ve chvíli, kdy Viktor položil ruce na volant. Pak se k ní obrátil. „Dobrý?“ Skoro ho v tom ohlušujícím rámusu neslyšela. Pouze pohyb rtů jí napověděl, na co se ptá, a ona přikývla na znamení, že je v pořádku. Zvedl palec a znovu nastartoval. Pevně se zachytila opěradla, ovšem i tak měla co dělat, aby se neotloukla o stěny roztřeseného stroje. Viola netušila, jak dlouho trvalo, než se dostali na zpevněný povrch, kde mohl traktor trochu zrychlit. Zdálo se jí to nekonečné. Bouřka teď zuřila přímo nad jejich hlavami.

A ona najednou úplně zapoměla na to, že je zmáčená, i na svůj vůz odstavený nedaleko vinohradu. Vnímala jen vůni deště a Viktorovy vlhké kůže, stejně jako jeho zmáčené vlasy přilepené k lebce. Byli od sebe vzdáleni jen malý kousek a ji – snad i díky divočině za skly traktoru – přepadla syrová, skoro až živočišná touha po mužské náruči. Chtěla se milovat. Hned, klidně venku v dešti a na mokré zemi. Cítila tu potřebu tak intenzivně, až se málem celá rozechvěla. A když Viktor o chvíli později zabrzdil na svém dvorku a ohlédl se na ni, spatřila v jeho pohledu totéž. Věděla s jistotou, že ji chce. Nepotřebovali slova, aby vyjádřili to, co bušilo v jejich žilách.

K čertu s tím, že o sobě vlastně nic nevíme, pomyslela si. Je mi to fuk. Zůstala na něj hledět s pootevřenými ústy a ucítila při tom, jak jí po nose stéká kapka vody. Když sklouzla z jeho špičky na horní ret, bezděčně ji slízla.

Viktor maličko přimhouřil oči a polkl. V příští vteřině pak ucítila jeho překvapivě horkou, jistou dlaň na šíji. Přitáhl ji k sobě a než se nadála, propojil jejich ústa v polibku plném hladové vášně. Ochotně s ním splynula a nechala se unášet na vlnách sladkého trnutí, které vibrovalo celou její bytostí. Vnímala každou buňku svého těla a měla dojem, že přívalový déšť ještě povzbuzuje erotické vábení, které je s Viktorem tak zničehonic ovládlo.

Viola táhle zavzdychala a sten, kterým na to zareagoval on, ji ještě víc vzrušil. Stejně tak jako jeho pevné, odhodlané paže – dával svou nadvládou jasně najevo, že ji nenechá odejít dřív, než předvede svou mužnost. Ze syrové sexuality čišící z Viktorova postoje se Viole skoro zamotala hlava.

Nespoutaný polibek se protahoval a jí docházel dech. Přesto si nepřála, aby skončil. Vjela rukama do mokrých vlasů a vdechla vůni šamponu a pižma. Přivinul ji k sobě ještě blíž a tiše zamručel, když ho zarazilo opěradlo sedadla. Udýchaný a zrudlý odtrhl rty od jejích. „Pojď,“ zašeptal a naznačil pohybem hlavy směr ke sklípku. Nemusela ani přikyvovat na souhlas – ten vyčetl z jejích očí. Bez meškání otevřel dveře, vyskočil na betonový dvorek bičovaný kapkami o velikosti křepelčích vajec a vztáhl k ní ruce. Netušila, jak se vysoukala zpoza sedačky, ale v příštím okamžiku se ocitla vedle něj. Vlasy jí na hlavě vytvořily lesklou helmu a tričko kopírovalo kůži. Bujné oblíny hned přivábily Viktorovu pozornost: zejména proto, že její ňadra nepoutala podprsenka.

Jen stěží zvedl pohled od zašpičatělých hrotů k Violiným očím. Ty jeho byly náhle o poznání tmavší.

„Nemůžu za to,“ prohodil, aniž v jeho hlase zazněl náznak omluvy či otázky. „Ale musím tě mít. Hned teď.“

„Já... taky,“ odtušila do hukotu deště.

Už nic neřekl a jen k ní vztáhl ruku. Stiskl Violinu dlaň a oba současně se rozběhli zmoklým dvorem k zadnímu vchodu. Viktorovi dalo trochu práce trefit se klíčem do zámku. Když odemkl a oni vpadli do úzké chodbičky, zvedl ji do náruče a dobyvatelským krokem postoupil dál do tmavé místnosti sloužící nepochybně k příležitostnému noclehu.

Viola ucítila, jak se matrace zhoupla, když na ni společně dopadli. Postel zareagovala nespokojeným skřípotem, ale ani jeden z nich tomu nevěnoval pozornost. Viktorova chtivá ústa začala bloudit po její kůži – tedy alespoň té, která jim byla přístupná. Líbal ji na krk, hranu čelisti a ramena, brzy však začal chtít víc. Nedočkavě škulbl jejím tričkem, a když ho promočená látka nepustila dál, nemilosrdně uchopil lem a roztrhl ji jako papír. Violou projel nový nával vzrušení jako šlehnutí blesku, který ve stejné chvíli proťal tmavomodré nebe. A slastný výkřik, jímž vyjádřila intenzivní pocity z Viktorových doteků, splynul s hromovým zaburácením.

„Bože...“ zamumlal a jeho prsty při tom hledaly zapínání šortek. Netrvalo mu dlouho je Viole svléknout, ačkoli byly skrz naskrz promáčené. Zatímco pak ze sebe strhával

vlastní oblečení tak zuřivě, jako by mu po těle lezli mravenci, zbavila se čvachtajících tenisek a beze studu odhodila i prádlo.

Pak vzhledla a setkala se s jiskřícíma očima. Tyčil se nad ní nahý a hrdý, plně vzrušený a zjevně připravený ke spojení. Rozšířené zornice se odtrhly od jejího obličeje a začaly přejíždět po obnažených křivkách s jednoznačným uznáním a nepokrytou touhou. Ta byla tak nakažlivá, až Viola táhle zasténala.

„Pojď ke mně,“ hlesla popadajíc dech.

Vůbec nezaváhal. Sklonil se k ní a přikryl opálenýma rukama hladké bílé prsy. Dlaně měl překvapivě jemné – bůhvíproč očekávala, že bude mít mozoly nebo hrubou kůži. I v šeru si stačila všimnout, že jeho břicho je pevné a ploché, a pánev má o dost užší než ramena. Viktorovy prsní svaly připomínaly tuhé hrudky porostlé černými chloupky. I paže měl tvarované jako atlet. Tělo sportovce a muže, který s ním jistě umí dobře zacházet, blesko jí hlavou. Což naznačuje, že v posteli bude dobrý tělocvikář...

Ani na okamžik se za své necudné úvahy nezastyděla. Chuť na sex úspěšně přebila i všechno ostatní, co jí jen mohlo přijít na mysl, a Viola se rozhodla naplno poddat pozitivům těla. Věřila, že budou stát za to.

A nemýlila se. Viktor se s ní miloval s vervou a vášní, jež braly dech. Byl mužný, důrazný a dominantní. Celým svým postojem dával najevo, že má situaci plně pod kontrolou a sex intenzivně prožívá. Vedl Violu jako muž, který si je vědom svého umění i nadvlády, ale současně nezapomínal ani na její rozkoš.

Dotýkal se jí smělymi prsty a zkoumal jemné záhyby jejích útrob. Letmo zaznamenala spokojený lesk v jeho očích, když ucítil výmluvnou vlhkost a začal ji odvážným tancem obou rukou přivádět k prvnímu výbuchu. Hned potom přitáhl Violinu dlaň ke zbytnělému údu tepajícímu horkou krví, a přitiskl ji k hladké pokožce.

Přijala výzvu a obemkla ho. Tiše zasténal, když masírovala hebkou kůžičku na samém vrcholku tvrdého hrotu, což ji společně s drážděním, v němž pokračoval i on, povzbudilo k větší odvaze. Vůbec nevěděla, kdy s naprostou přirozeností zaujali polohu proti sobě otočených šestek. Viktor si hbitým jazykem hrál s rozkvetlou ženskou květinou a hladil oblé hýždě, ona zas vsála do úst naběhlý penis.

Orální praktiky jí nikdy nebyly blízké, ale teď měla pocit, že není nic samozřejmějšího než tento způsob vzájemného oblažování. Jako by Viktorova ryzí smyslnost působila na to, co v sobě měla dosud skryté, a vyvolávala netušené touhy...

Pozici změnili ještě několikrát a vášeň z nich tryskala neztenčenou silou i při posledním spojení. Při tom do ní pronikl zezadu. Bez zábran nahlas sténali a ona cítila, jak jí po rozpálené tváři stékají pramínky potu. Pár kapek z Viktorova čela ztropilo i její šíji. Když se pak otrásla v předzvěsti vyvrcholení, přidržel její boky těsně u svých slabin a několikrát pomalu zakroužil pánví. Ty promyšlené pohyby způsobily, že se jí mozek málem vykouřil z hlavy. Absolutní slast, již pocítila při umném masírování přecitlivělého místečka ve svém středu, ji zbavila i posledních zbytků zábran a ona ji vykřičela do zmuchlaných, provlhlých pokrývek.

Jen několik vteřin nato dospěl k vrcholu i on. Chvěli se v pradávnmém spojení pohlceni milostnými vibracemi. Nejspíš by jim bylo úplně jedno, kdyby do domu v tu chvíli udeřil blesk a rozpůlil ho.

Alespoň to Violu napadlo poté, co společně padli na prostěradla, a nad postelí se vznášel pouze dvojitý přerývaný dech. Za oknem stále padaly husté provazce deště, hromy se však už vzdálily. Zírala skoro slepě skrz zapařené sklo a připadala si nádherně utahaná. To nečekané erotické dobrodružství nebylo vůbec špatné, blesklo jí myslí. Vzájemná přitažlivost mezi ní a Viktorem přeskočila už při prvním pohledu, jen by ji ani ve snu nenapadlo, že se tak brzy přetaví ve skutečnost.

„Jak ti je?“ Viktorova dlaň našla Violino ňadro a krátce ho polaskala. Obrátila se po jeho hlase.

„Moc hezky,“ odušila a ústa se jí zvlhla líným úsměvem.

„Nemáš žízeň?“ zvedl se na lokti.

„Vlastně mám,“ připustila a musela se zasmát, protože si sucho v ústech uvědomila až při jeho otázce.

„Tak chvílku počkej,“ mrkl a vstal. „Něco přinesu.“

Zavřela oči. Bože, tohle je bláznivé, říkala si s lehkou sebeironií. Nedávno mi podobná milostná eskapáda pěkně zkomplikovala život, a já skočila rovnýma nohama do jiné. Na druhou stranu usoudila, že tahle nemůže nic zkazit. Pociťovala lehkost v celém těle, a víčka jí samovolně spadla. Přisunula si pod hlavu polštář a poddala se odpočinku.

KAPITOLA 9.

„Ty spíš?“ pronikl k jejím uším Viktorův pobavený hlas. Trhla sebou.

„Už asi jo,“ potřásla hlavou a otevřela oči. Zamžourala do světla svíčky, kterou postavil na polici proti posteli. Jeho obličej rozjasnil sebevědomý úsměv.

„Považuju to za kompliment. Dáš si rulantu?“

Nasměrovala pohled k láhvi, kterou třímal v pravé ruce. V té levé držel dvě skleničky.

„No, proč ne?“ přikývla.

„Přinesl jsem šedou, jedenáctku. Mám jí už jenom pár láhví. Dva tisíce jedenáct byl pro tyhle odrůdy dobrý ročník, vydařily se. A navíc jsem ji nechal zrát v dubovém sudu, takže chytla krásné barikové tóny.“

„Cože?“ zvedla se na lokti.

Tiše se zasmál. „Neboj, jednou do toho pronikneš,“ uklidnil ji. „Netvrším, že to je jednoduché, ale když budeš chtít, tak za pár let...“

„Za pár let!“ obrátila oči v sloup. „To nezní moc povzbudivě.“

„Bud' trpělivá,“ mrkl na ni.

„Všechno to okolo vína na mě pořád působí jako alchymie. Vždycky si říkám, že jsem se už něco naučila, a za chvíli zjistím, že vlastně nic nevím,“ postěžovala si, zatímco sledovala, jak nalévá a odkládá láhev stranou. Pak natáhla ruku a přijala skleničku. „To jsi vážně vyráběl ty?“ přičichla si a zvedla k němu oči.

„Zdá se ti to neuvěřitelné?“ nadzvedl koutky úst a natáhl se na postel vedle ní. Podepřel si tvář rukou a cinkl svou sklenkou do její.

„Mně vlastně přijde k neuvěření, že kdokoli dokáže vytvořit něco takového.“ Upila a zvedla ruku s vínem ke stropu.

„Chutná?“ zeptal se, aniž zareagoval na její uznalou poznámku.

„Je... takové jemné,“ zkoumala doušek na jazyku. „Sladké, a přitom vlastně nesladké,“ nakrčila čelo.

„To je tou vůní – jinak je vykvašené do sucha,“ odvětil, a také se napil. „Víš, jak mu říkám?“ zamrkal pak s vychytralým úsměvem.

„Netuším, ale jak tě tak sleduju, bude to nějaká kulišárna,“ ušklíbla se a dala si další hlt. Víno chutnalo opravdu výborně.

„Přezdívám mu *Ano-víno*,“ zasmál se a jukl na ni zpod povytaženého obočí.

„Co to je za blbost?“

„Každá po něm řekne ano,“ položil jí rozevřenou dlaň na nahý bok a laškovně ho stiskl.

„Zajímá mě, jak zapůsobí na tebe.“

„Já ti přece podlehla ještě předtím, než jsi ho otevřel,“ pohodila mokkými vlasy, takže ji pleskly do zad. „Tím pádem tohle už neplatí,“ namířila krátký nehet – kvůli práci ve vinohradu si je musela ostříhat – na sklenku.

„Myslíš?“ zamručel stylem dravé šelmy připravené k lovu. „Já jsem naopak přesvědčený, že máš po těch pár doušcích obrovskou chuť pokračovat tam, kde jsme před chvílí udělali pauzu.“ Jeho planoucí oči byly výmluvnější než slova. Jemně jí z prstů vykroutil skleničku, odložil pití stranou a přiblížil k ní tvář s pohledem sálajícím výzvou. „Hm... není to snad tak?“ šeptl v těsné blízkosti jejího ucha.

„Asi... ano...“ odušila stejně tiše. A pak se nechala obejmout a strhnout novou lavinou sladkého mučení i výbušných rozkoší...